

КНИСТЕР

ЛМЛМ ЧУДОТО

гракона
и магическата книга

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО, ДРАКОНА И
МАГИЧЕСКАТА КНИГА

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Злият магьосник Хиронимус иска да открадне магическата книга на Зурулунда Кноркс и да изобрети машина, с която да завладее света, а Зурулунда вече е стара и спешно се нуждае от достойна заместничка, а кой би могъл да е по-достоеен за това от Лили Чудото.

И така приключението започва...

ПЪРВА ГЛАВА

ЗУРУЛУНДА КНОРКС, ЛЕТЯЩИЯ ДРАКОН ХЕКТОР И ЕДИН ЗЪЛ МАГЪОСНИК

По магическото летоброене годината беше На една малка полянка в мрачната гора магьосницата Зурулунда Кноркс пееше и простираше прането си пред кораба си. Правилно прочете. Магьосницата Зурулунда, добрата фея на мрачната гора, живееше в един стар, доста голям дървен кораб. Той беше в края на гората. Надлъж и нашир не се виждаше никаква вода. И как ли този кораб се беше озовал тук? Това беше магическа тайна! История, която за съжаление не може да бъде разказана и разгадана в тази книга.

Може би някой друг път...

Зурулунда пееше и изведнъж до нея долетя един малък дракон. Какво значи „долетя“? Той направо тупна от клоните на дърветата. Зурулунда беше свикнала. Тя дори не погледна към дракона и каза:

— Е, дебеланчо, отново ли имаше тежко приземяване? Трябва да отслабнеш малко, за да може да си по-елегантен в тези неща.

— Какво искаш да кажеш? — изохка Хектор, който все още го болеше главата от падането. — Искам да ме уважаваш повече. Сред драконите това приземяване е известно като „приземяване с приклякване“ и носи на специалистите като мен цели 10 точки.

— На мен повече ми прилича на опасен акробатски номер, за който ти си поне с 10 килограма по-тежък — не пропусна да се пошегува Зурулунда.

— Ти разбираш само от магии и нищо от летене! — отвърна Хектор. — В училището за дракони още в първия час по летене се учи:

*„От шкембето идва силата ти, драконе.
Това е тайната на твоето летене!
Защото ако драконът отслабне,
Може много лесно да нападне!
Само с нужното тегло и талия,
Ще може да се приземи без изпитания!“*

Зурулунда се замисли.

— В моята магическа книга тази поука е малко по-различна. Там е написано:

*„Внимавай, когато дракони ти се явяват
И тежичко се приземяват!
Ще ги познаеш по заобления вид
И че винаги си имат апетит!“*

— Глупости! — възпротиви се Хектор. — Но както вече казах, какво ли знаеш ти...

Той не можа да се доизкаже, защото кой ли се задаваше по вълшебната горска пътека? Хектор подсвирна, заради което Зурулунда доста силно го сръга в ребрата.

Едно момиче се скиташе из гората. Беше облечено много елегантно. И Хектор я намери за много привлекателна. Тя водеше едно

кученце на каишка. Едно доста злобно малко кученце.

Когато красавицата забеляза магьосницата и летящия дракон, тя се спря и изглеждаше доста изплашена. Срамежливо започна да върти един рус кичур коса. Зурулунда се усмихна любезно:

— Какво те води насам? — попита я тя.

— Загубих се — отвърна момичето с пискливо гласче.

— О, бедничката! Какво да те правим сега? Ела, влез! — покани я тя. — Пък после ще решим как да ти помогнем.

Тя остави прането и въведе момичето в стаята си.

Хектор реши да не остава по-назад и се втурна и той в стаята. Не се случваше всеки ден да се появи някой в тази тъмна гора. А може би Зурулунда щеше да сервира на гостенката си нещо вкусно, което той не искаше да изпусне в никакъв случай.

Хубавото момиче се спря на прага на вратата на кораба. Беше много учудена. Хектор се промъкна покрай нея и кучето, защото познаваше кораба много добре отвътре и отвън. Лампата във формата на жираф от Африка, шарените килими от Ориента (единият от тях

можеше да лети), стъкления глобус, каменната етажерка пълна с книги, пералнята с въртящ се барабан, в който плуваха златни рибки. Хектор знаеше разбира се и историите, с които бяха свързани тези предмети. Например полилеят, свещите на който проблясваха една по една, беше от Трансилвания. Пианото, от което от само себе си се носеха странни мелодии, Зурулунда беше получила като подарък от едно джудже.

Момичето се беше втренчило в цветните букети, които никога не увяхваха и плюшения фотьойл, върху който имаше една книга, на която като че ли там й беше мястото.

— Ще направя чай — каза Зурулунда, която много се радваше, че има посетителка. — Седни! — каза тя, като посочи ъгъла със стъклената масичка и четирите съвсем разнородни стола.

Красавицата седна на един индийски зелен стол от бамбук, а кучето легна под масата. Зурулунда започна да се суети насам-натам и извади изпод куп лилави кухненски кърпи чайника, който напълни с вода. Хектор знаеше какво следва: Магьосницата щеше да поднесе пред устата му чайника и той щеше отегчено да избълва малко огън. Водата щеше да заври начаса и чайт щеше да е готов за нула време.

— Значи си се загубила? — каза Зурулунда и седна на масата до момичето. — Радвай се, че се озова при нас. Като нищо можеше да попаднеш на лошия магьосник Хиронимус.

— Хиронимус! — прошепна красавицата. — Името му звучи много величествено...

— Иска му се да е могъщ вълшебник — обясни Зурулунда и разбърка чая си. — Но той може да прави само няколко смешни трика. Може да влезе за няколко минути в тялото на някой друг. Намира за много забавно да плаши малките деца, като се прави на призрак и подлага крак на възрастните, като се прави на невидим. Това е детинско и подло, ако питаш мен!

Момичето се изкашля.

— И за десерт яде мухи — продължи Зурулунда. — И кой знае, какви подлости може да измисли още. Превърнал е асистента си в куче. Никой не знае, дали го е направил по невнимание, или нарочно.

Красавицата се задави и започна да кашля все по-силно.

— И не забравяй да споменеш, че много искаше да открадне магическата ти книга! — намеси се Хектор.

— Разбира се — засмя се Зурулунда. — Трябваше му, за да направи машина, с която да покори света. Това е мечтата му... Сега се сетих, че имам сладкиш в кухнята. Ей сега ще го донеса!

Хектор започна да се облизва. Точно на това се беше надявал: Зурулунда да сервира сладкиш! Дали не е направила кестеновата торта? Или може би тортата с горски плодове... Той не продължи да разсъждава дълго. Защото в този момент забеляза нещо невероятно! По хубавите крака на момичето бяха израснали косми. Обувките ѝ едва ѝ ставаха, защото това определено беше мъжки крак. Той не се решаваше да погледне нагоре. Но когато вдигна поглед, забеляза как на красавицата започна да ѝ никне брада, фината блуза се скъса от мускулите на ръцете му. Пред Хектор стоеше мъж! Той преглътна. Мъж ли?

Не, това беше магьосник — МАГЪОСНИКЪТ!

Хиронимус скочи от стола си, втурна се към стария фотьойл, грабна магическата книга и я целуна:

— Най-накрая ми падна в ръчичките! Чаках това толкова дълго!

— Зурулунда! — извика Хектор, направи огромен скок и в последния момент успя да вземе книгата от ръцете на изненадания магьосник. Кучето само излая.

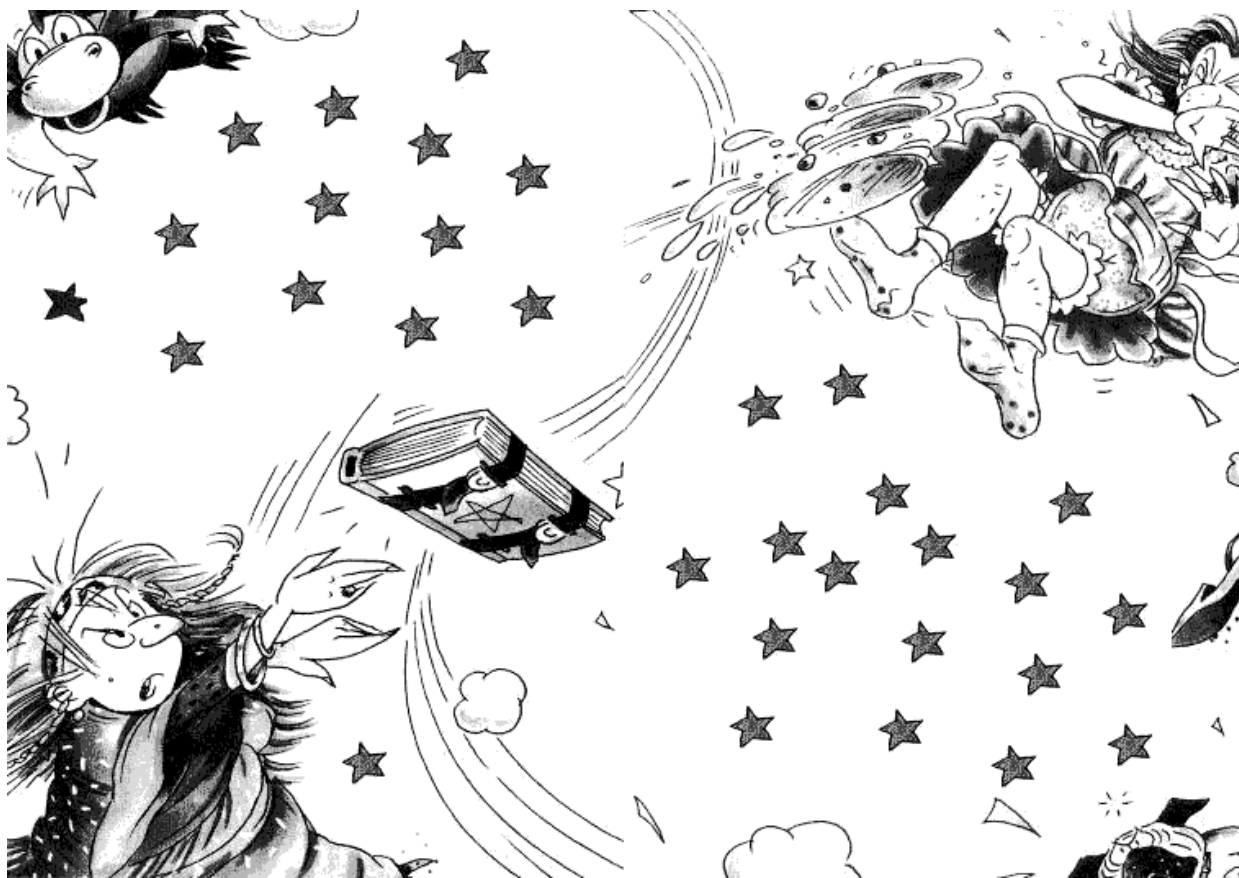
— Зурулунда, помогни ми! — изпъшка Хектор. — Хиронимус е тук!

Драконът се скри с книгата под масата.

— Серафим, дръж! — извика магьосникът.

Кучето подгони Хектор и така му ухапа опашката, че драконът извика от болка. Успя със сетни сили да се завре под стъклената масичка, преобърна я и тя се счупи на хиляди парчета. Хектор полетя към лампата. В този момент Зурулунда се втурна в стаята и от пръв поглед разбра какво се беше случило. Тя хвърли тортата и уцели магьосника. Точно в този момент Хектор ѝ подхвърли книгата.

— Хващай! — извика той.

Зурулунда се справи без проблем. Докато Хиронимус се опитваше да избърше от лицето си кестеновия крем, Зурулунда започна трескаво да търси нещо в книгата си. Намери подходящото заклинание и го измърмори...

Към Хиронимус се стрелна светкавица и — *цавуш!* — той се превърна в жаба. Кучето Серафим се учуди и започна подозрително да души около зеленото животинче.

— Да, изяж господаря си! Той не заслужава нищо друго! — извика Зурулунда.

Жабата започна да бяга панически и с огромни скокове излезе през вратата в градината. Серафим я последва.

Зурулунда седна облекчена на фотьойла. Не можеше да откъсне поглед от безпорядъка, стъклата от масата и преобърнатите столове.

— Това беше на косъм! — каза Хектор и седна до Зурулунда.

Между тях беше магическата книга.

— Браво, Хектор! Ако не беше ти... — отвърна магьосницата и погали Хектор по грапавите люспи.

Хектор се усмихна поласкан. Но Зурулунда все още беше замислена.

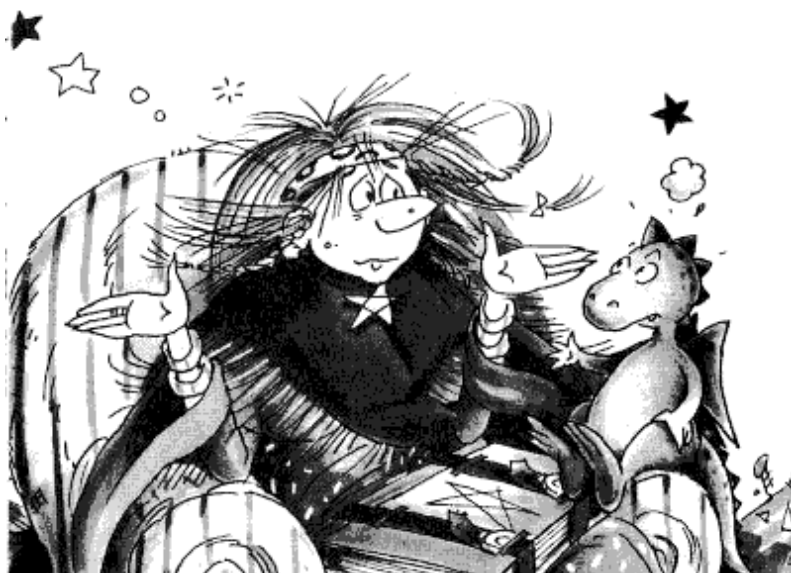
— Как можах да се излъжа толкова лесно? — каза тя тихо на себе си. — Как може да съм толкова невнимателна и да пусна в къщата си магьосник! А и магическата ми книга не беше скрита. Това не трябва да се случва повече! — въздъхна тя. — Дракони и мълнии, остарявам! — установи тя.

— Ние сме много добър екип! — опита се да я успокои Хектор. — Аз ти помагам!

— Не, не! — Зурулунда беше неутешима. — Такова нещо не може да се случи на магьосница с опит! Просто съм остаряла! Книгата вече не е на сигурно място при мен. Трябва да я дам на някоя друга магьосница...

— Какво значи това? — ококори се Хектор.

— Трябва да те изпратя на пътешествие, за да намериш по-подходяща магьосница за моята книга — обясни Зурулунда.

— Какво значи „да те изпратя“? — не разбра Хектор. — Искаш да кажеш, че ти няма да дойдеш с мен и аз сам ще трябва да отпътувам с книгата?

— Точно така — кимна Зурулунда.

— Но защо няма да дойдеш с мен? Ти ще намериш за книгата много по-добра магьосница от мен!

— Довери се на книгата — поклати глава Зурулунда. — Двамата с нея ще се справите.

Хектор изобщо не беше въодушевен. Дим изскочи от ноздрите му.

— А ако не успея да намеря подходяща магьосница, трябва ли да ти я върна обратно? Та нали ти си най-добрата магьосница на света?

— Но съм твърде стара — поклати глава Зурулунда.

— Твърде стара, а аз... — изхленчи Хектор.

— Ти може би си твърде дебел, но не и стар — засмя се магьосницата.

— Аз ли съм твърде дебел? Какво искаш да кажеш? — запротестира драконът и глътна корема си.

— Недей да ми противоречиш! Ще се справиш! — каза Зурулунда, изправи се пъшкайки и излезе пред вратата.

Там видя, как Хиронимус се опитваше да се покатери на оградата и после изчезна заедно с кучето си Серафим в гъсталака. Дори и жабешката ѝ магия не беше издържала дълго...

Малко след това Зурулунда набра някакви билки от градината си и ги сложи в една голяма тенджера. Добави вода и плю три пъти вътре. После викна Хектор, който подпали огъня. След секунди от казана започна да се вдига пара. Магьосницата започна да пее и да танцува около него. Минута по-късно книгата се издигна като носена от невидима ръка и затанцува над казана. Тя започна да се върти все по-силно в кръг, точно както и Зурулунда. Образува се истинско торнадо.

— Хектор, и ти трябва да влезеш във вихрушката! — извика Зурулунда.

Хектор се поколеба. Май не се решаваше? Но магьосницата реши да не губи нито миг, хвана го за врата и го хвърли към казана...

— Довери се на мен и на книгата, малко приятелче! — дочу Хектор в далечината.

После се чу единствено шума на торнадото.

ВТОРА ГЛАВА

ДРАКОН, БЪЛВАЩ ЛЕДЕНИ КУБЧЕТА

Бум! Хектор се приземи прекалено непохватно в един рицарски замък. В рицарски замък ли? Да, в замъка, който се намираше в стаята на Лили. Тя го беше изработила с много любов и усърдие. Разбира се, когато Хектор се приземи, той стана на пух и прах. Драконът лежеше в руините и не можеше да се осъзнае.

В този момент Лили влезе в стаята, видя какво се беше случило и извика с всички сили:

— Леон!

Тя извика толкова силно, че майка ѝ дотича в стаята и попита разтревожено:

— Какво става?

Лили посочи Хектор, който лежеше сред руините.

— Леон винаги чупи нещата ми! А на всичкото отгоре е оставил тук и динозавъра си!

Хектор не можеше да повярва на ушите си. Какви бяха тези писъци? Къде се беше озовал? А сега някой дори го вдигна за

опашката! Той не можеше да си позволи подобно отношение. Да не би да беше мишка?!

— Леон! — извика и жената. — Колко пъти съм ти казвала, че нямаш работа в стаята на Лили?

Междувременно Хектор се беше вцепенил от страх, защото започнаха да го люлеят за опашката с главата надолу...

— Не искам и играчките му да се мотаят в стаята ми! — ядоса се Лили и залюля Хектор още по-силно във въздуха. — Дръж си динозаврите в твоята стая и не ми разваляй нещата с тях!

Като че ли не му беше достатъчно тежкото приземяване, ами сега Хектор беше захвърлен в коридора, мина през вратата и отново се приземи, но този път удряйки се в стената. За миг остана неподвижен.

— Уф!

— Но аз нищо не съм направил — оправда се Леон, който наистина не разбираше какво ставаше. — Това не е моят динозавър — каза той и повдигна Хектор. — Но той наистина е много хубав... И има дори истинска динозавърска кожа...

Хектор щеше за малко да извика:

— Аз не съм ДИНОЗАВЪР! Аз съм летящ ДРАКОН. И наистина имам истинска кожа! Та как иначе!

Но той предпочете да си замълчи и да кротува, като се преструва на умрял. Кой знае в каква пещера беше попаднал и какво можеше да му се случи! Съвсем плахо се осмели да погледне с едното око, за да се опита да прецени обстановката. Той много ясно чу, как в съседната стая по-възрастната жена се опитваше да утеша момичето-звяр:

— Мога да ти помогна да поправиш рицарския си замък. Ще забраня на Леон да влиза в стаята ти. Обещавам да се погрижа за това!

— Как може да е толкова непослушен! — не можеше да се успокои Лили. — Направих този замък за училище. Със сигурност щях да получа шестица за него, защото беше толкова хубав! И той да ми го съсипе просто ей така...

— Сега трябва да се успокоиш! — каза мило мама. — Леон със сигурност не го е направил нарочно. Той още не може да си играе с почупливи предмети. Затова само динозаври са му в главата!

— Чух по телевизията, че динозаврите са измрели, защото само са яли и нищо не са имали в главата, също както и Леон! — продължи да вика Лили.

Леон не чуваше какво става. Той се забавляваше с динозавъра. Откъде ли се беше взел? Със сигурност не беше един от неговите. Но Лили сама каза да го вземе в стаята си. Той това и направи. Най-напред го запозна с тиранозавъра си, който изобщо не се интересува от Хектор, колкото и Леон да го подхвърляше насам-натам. Пък и какво очакваше да стане, като тиранозавърът беше просто една играчка. Доста приличаше на истинска, дори можеше да говори. Разбира се всеки път казваше все едно и също, докато поклащаше глава наляво и надясно.

— Аз съм опасен тиранозавър. Искам да се бия и да ям. Винаги съм гладен!

Освен това, не можеше да казва нищо друго. Когато някой натиснеше корема му, той изричаше тези изречения. Но Леон намираше точно това за страхотно. Понякога Лили си мислеше, дали Леон действително вярваше, че динозавърът му е жив, заради това, че можеше да казва тези думи. А и той ги произнасяше точно като робот. Лили го намираше за глупаво, но Леон се радваше. Това беше типично за дребосъците!

Междувременно мама успя да успокои Лили. Тя предложи да ги заведе да ядат сладолед, за да могат да се сдобрят. Лили сметна, че

Леон не е заслужил да яде сладолед, но въпреки това прие предложението на мама.

Така малко след това те напуснаха къщата и там отново се възцари спокойствие.

Хектор остана неподвижен още миг, защото искаше да бъде сигурен, че няма никой. Едва тогава се осмели да отвори очи. И с какво се озова лице в лице? С тиранозавър рекс! Той отстъпи уплашено назад и при това, без да иска натисна тиранозавъра с върха на опашката си.

— Аз съм опасен тиранозавър. Искам да се бия и да ям. Винаги съм гладен! — изрева играчката и поклати заплашително глава.

— Хууууу! — избълва Хектор огън насреща му.

Пластмасовият динозавър веднага наведе глава. Замириса на разтопена пластмаса и гласът на тиранозавъра прозвуча много пискливо и не беше вече толкова заплашителен.

— Атака! — извика Хектор. — Приеми загубата си или ще те накарам да се биеш отново с мен!

Той се изпъчи гордо, защото отдавна не му се беше случвало да победи някого толкова лесно и бързо.

След победата си Хектор огладня. Но какво беше това? На перваза не стоеше ли една вкусна жаба? Щеше да е добра следобедна закуска,

помисли си драконът. Стомахът му вече къркореше от глад. Хектор се притаи и с един скок се качи на перваза. „Хрус“ и жабата се озова моментално в устата му, но и също толкова светкавично беше изплюта.

— Гадост! — извика Хектор и от устата му излязоха балончета. — Що за странно място е това? Тук дори и жабите не са вкусни! Къде ли мога да намеря нещо за ядене?

Хектор започна да обикаля жилището, защото умираше от глад. Тук беше по-зле отколкото при Зурулунда. Магьосницата се опитваше да скрие от него всички лакомства, но жаби или горски плодове се намираха винаги. Но тук дори и в кухнята нямаше никакви запаси. Или пък не? След като Хектор беше преровил всички шкафове, той се натъкна и на хладилника. Очите му блеснаха: Това беше раят!

Секунда по-късно той вече изследваше съдържанието на хладилника. Пробваше лакомо от всичко, потапяше рибени пръчици в шоколадов сос и ягодите в горчица. Не беше никак лошо! Той се промъкваше все по-надълбоко в този килер с храна. Похапваше си толкова въодушевено, че дори не усети, как вратата на хладилника се затвори зад гърба му.

Оказа се залостен!

Той остана със зяпнала уста. Едва сега усети, колко студено беше тук. А и светлината беше угаснала.

— Зурулунда, помогни ми!

Гласът му звучеше отчаяно. Дали магьосницата щеше да го чуе и да му помогне?

Някой друг можеше да му помогне...

В този момент Лили влезе в къщата. Мама искаше да купи обувки на Леон и Лили реши да използва случая и да се опита на спокойствие да поправи замъка си.

Когато се наведе да събере парчетата, под леглото си намери една странна книга. Тя беше завързана с каишки и кожената подвързия беше обрисувана със странни знаци. Лили никога не беше виждала подобна книга! Нито в книжарницата, нито в библиотеката. Тя се опита да разкопчае каишките, които съвсем ненадейно се разтвориха от само себе си. Лили започна любопитно да прелиства книгата. На някои от страниците имаше букви, които тя никога не беше виждала, а и дори текстът с нормален шрифт се четеше трудно, въпреки че тя можеше прекрасно да чете.

Лили се учуди, продължи да чете и се замисли.

— Сигурно става въпрос за магическа книга — измърмори тя. — Описани са някакви магии... — Лили не можеше да повярва на очите си. — Това е невероятно!

И докато четеше на глас някакви заклинания, въобще не обърна внимание на това, което ставаше зад гърба ѝ. Играчките ѝ започнаха да танцуват, но после ненадейно спряха. Появи се и чудовище, което започна да се приближава към нея. Преди да успее да я хване с лапите си, то изчезна също толкова бързо, колкото се и беше появило. Внезапно се появиха и стадо маймуни, които започнаха да крещят и да вилнеят из стаята. Лили се стресна. Какво ставаше? Тя се обърна и не повярва на очите си. Откъде се бяха взели тези маймуни? Тя остана със зяпнала уста. След като се осъзна, започна трескаво да рови из книгата. Но какво трябваше да направи? Прочете последното заклинание още веднъж, но не се случи нищо. След това прочете това, което беше преди него. Нищо! След това прочете това след него. Пак нищо!

— Не мога да се концентрирам от тези писъци! — изстена Лили и реши първо да нахрани животните, които може би така щяха да се

успокоят.

Тя се замисли. Доколкото си спомняше, маймуните ядяха с удоволствие банани и пиеха прясно мляко. Трябваше спешно да отиде в кухнята. Бананите бяха в кошницата с плодове, така че липсваше само млякото.

Лили отвори хладилника и се стъписа. Хектор беше свършил добра работа. Лили изгуби ума и дума, когато видя хаоса. Какво правеше този динозавър в хладилника? Не можеше Леон да го е оставил там, защото беше с мама в града. Лили се стресна. Динозавърът не беше ли помръднал току-що? Да, той определено тракаше със зъби. След преживяването с маймуните, този жив динозавър наистина я обърка тотално. От страх тя изпусна бананите.

Когато се съвзе след минута, тя се приближи до хладилника и попита с треперещ глас:

— Ти... истински ли... си?

— Бъъррр — отвърна Хектор, като целият се тресеше. — Виждала ли си досега играчка да трепери от студ?

Лили не повярва на ушите си.

— Имаш ли... искам да кажа... ти си... — Лили търсеше правилните думи. — Истински ли си... ти наистина ли си истински? — попита тя още веднъж. — Да не би да имаш нещо общо с магическата книга?

— Това, че треперя има нещо общо със студа, умнице. А що се отнася до книгата, тя е моя.

— Да, но се намира в моята стая — окуражи се Лили и сложи ръцете си на кръста.

— Моята стая, твоята стая! Това е моята книга и аз трябва да я пазя! — обясни Хектор и се потупа в гърдите.

Лили си пое дълбоко въздух и реши да не се плаши от странните неща, които се случваха.

— Да оставим книгата засега. Кой си ти и откъде идваш? Какво търсиш тук?

— Аз съм Хектор, пазителят на магическата книга и търся една магьосница. Случайно тук да живее една жена, която е на около сто и петдесет години?

— Единствената жена, която живее тук е майка ми. Вярно, че тя е стара, но пък чак толкова...

— Тук не може ли да се запали огън? Толкова е студено! — каза Хектор и изскочи от хладилника.

На двата си къси крака той тичаше насам-натам из кухнята и прилякваше от време на време, за да се сгрее. Лили го наблюдаваше и ѝ костваше много усилия, за да не му се присмее.

— Да паля огън вкъщи? И теб си те бива! — каза тя накрая.

— Това не е проблем! — отвърна Хектор и се опита да подпали кухненските кърпи.

Но вместо огън, от устата му излязоха ледени кубчета. Лили се изсмя. Що за чудновато същество беше това? В този момент нещо се срути в стаята ѝ.

Ужас! Заради Хектор беше забравила маймуните, които беснееха в стаята ѝ. Какво щеше да прави? Изведнъж я сполетя една мисъл:

— Щом си пазител на книгата, сигурно ще можеш да изгониш маймуните?

— Ако са се появили с помощта на книгата, ще могат и да изчезнат с нейна помощ — отвърна високомерно Хектор и последва Лили в стаята ѝ.

Там всичко беше опустошено. Маймуните бяха ровили дори и в книгата!

— Какво прочете, за да се появят? — попита Хектор.

Лили започна да прелиства книгата и да търси, но крясъците на маймуните я изнервяха. Най-накрая тя намери една страница и я посочи.

— Мисля, че беше това — каза тя.

Под буквата „М“ беше написано „Маймунско стадо“. Лили прочете на глас описанието: „Пъхни средния си пръст в лявата си ноздра и сложи дясната си ръка върху магическата книга и кажи: *маймунскостадоизскочи!*“.

— Трябва да прочетеш заклинанието на обратно и маймуните ще изчезнат — обясни Хектор.

Лили се опита. Сложи единия си пръст в ноздрата си и измърмори заклинанието на обратно.

Какво се случи? Маймунското стадо се превърна в стадо от козички. Навсякъде миришеше на кози и от блеенето им, човек не можеше да чуе дори собствените си думи. Хектор искаше да каже нещо, но в този момент вратата на стаята се отвори и вътре нахълта Леон. Само това липсваше!

— Колко са сладки! — извика въодушевено той и се опита да погали една от козите.

— Трябва да сложиш в ноздрата си средния си пръст! — разпозна Хектор грешката. — Когато правиш магии трябва да внимаваш много и да спазваш описанието съвсем точно!

Той я погледна като учител:

*„Една буквичка дори,
Ти грешно прочети,
И четката за зъби
Като метла ще полети!
Кисел вкус ще има сладоледа,
А учителката ти строго ще гледа!“*

Лили въздъхна. Какъв умник беше този динозавър! Тя пробва още веднъж. Този път пхна правилния пръст в правилната ноздра.

Козичките изчезнаха. Лили въздъхна облекчено. Но преди да може да направи нещо по въпроса за разхвърляната стая, мама влезе с Леон за ръка.

— Мамо, тук наистина имаше цяло стадо кози! — Леон се озърна озадачено. — И те бяха тооолкова сладки! Кълна се!

Мама си пое дълбоко въздух, а Лили погледна засрамено към пода. Мама се скара на Леон:

— Леон, не трябва да разказваш винаги лъжи за Лили. Остави я най-накрая на мира. Кози! Как ти хрумна това?

Мама се огледа.

— Като гледам този безпорядък, си мисля, че тук не са вилнели кози, а цяло стадо маймуни! — отвърна мама.

— Точно така! — каза Лили и облекчено се оплези на Леон, който понякога можеше да бъде доста досаден.

Тя разбира се го направи незабелязано от мама, но и Леон не се впечатли, защото в този момент забеляза Хектор. Той го взе на ръце и каза:

— Мамо, това е моят динозавър. Той може да говори.

Лили се стресна. Само това липсваше още. Тя се вцепени, защото мама взе Хектор, за да го изследва. Драконът също се ужаси и за щастие наистина се вцепени като кукла. А му дойде и страхотна идея. Започна да движи краката и ръцете си като марионетка и да повтаря с механичен глас: „Хектор е добър. Хектор трябва да отиде до тоалетна!“.

В първия миг мама беше доста озадачена, но после се засмя. Тя даде динозавъра на Леон и каза нежно:

— Леон, нали знаеш, че играчките ти нямат място в стаята на Лили? Вземи си динозавъра в своята стая.

Леон изчезна заедно с Хектор и извика:

— Това е любимият ми динозавър! — и като се обърна към Хектор каза: — Ела, динозавърче, ще те заведа до тоалетната, а после ще си играем.

Малко след това Леон и Лили вече бяха в леглата си. Леон беше прегърнал новия си любим динозавър. Хектор не беше въодушевен от това, но след като Леон го беше заплашил, че ще го напляска, ако не мирува, той се примири със съдбата си.

Лили лежеше в леглото си, но не можеше да заспи. През деня се бяха случили толкова необичайни неща. Когато мама дойде да я целуне за лека нощ, Лили реши да не ѝ разказва за магическата книга. Искаше това да остане нейната тайна. А също, че и Хектор не беше играчка. Поне в началото щеше да бъде по-добре, ако това останеше в тайна...

ТРЕТА ГЛАВА

НАВОДНЕНИЕ В КЛАСНАТА СТАЯ

Когато се събуди на следващата сутрин, Лили разтърси силно глава. Можете сами да се сетите защо.

— Какъв сън сънувах само! — измърмори сънливо тя.

Отвори предпазливо очи и погледна към бюрото си. Вчера вечерта беше оставила там магическата книга, след като си беше записала няколко магии, които искаше да изпробва в училище. Днес щяха да имат контролно по математика и няколко магически трика със сигурност щяха да си й от полза.

Но книгата я нямаше!

Е, все пак май я беше сънувала. За момент Лили си беше помислила, че всичко това й се беше случило наистина.

— Е, ще си живея и без магическа книга! — каза Лили разочаровано.

— Ще видим това! — обади се един глас изпод леглото.

Хектор!

— Ако издържиш изпиша за магьосници, книгата ще остане при теб!

Лили веднага скочи от леглото, за да види летящия дракон. Той лежеше върху книгата под леглото ѝ и като я зърна извика:

— Правило номер едно: Книгата винаги трябва да е скрита много добре! Така че ти се провали на първия изпит.

Той извади една малка тетрадчица и си записа нещо.

— Значи все пак не съм сънувала — учуди се Лили.

Хектор вдигна поглед от тетрадката и попита:

— И сега какво? Искаш ли?

— Какво? — не разбра Лили.

— Сега, когато книгата е при теб, искаш ли я? Искаш ли да станеш новата магьосница?

— Що за въпрос? Разбира се, че искам! — отвърна Лили.

— Тогава в следващите 77 часа трябва да се докажеш като истинска магьосница, за да издържиш пробния срок.

— Няма проблем! — отвърна самоуверено Лили. — Ще го направя — каза тя и протегна ръце към книгата.

Но Хектор се вкопчи още по-здраво в нея и извика:

— Първо трябва да издържиш пробния период! И то без да допускаш грешки!

Лили погледна часовника си и изпъшка:

— Но първо трябва да...

Тя се облече и приготви чантата си за училище.

— Искаш да излизаш ли? — попита я Хектор.

— Не че искам, но трябва да отида на училище. Както всеки ден!

— Всеки ден ли трябва да ходиш? — поинтересува се Хектор.

— Е, почти всеки ден. Някои дни дори е интересно, но днес ще имаме контролно по математика и с удоволствие бих си останала вкъщи — обясни Лили.

— Но въпреки това трябва да отидеш? — попита Хектор.

Лили кимна.

— Тогава трябва да те придружа — обясни драконът.

— Ти ли? — Лили не знаеше какво да си мисли. Тя не можеше все пак...

— Трябва да съм сигурен, че ще си разумна по време на пробния ти период за магьосница — обясни ѝ Хектор.

— Моят пробен период за магьосница?

— 77 часа? Да не би да забрави?

Когато малко по-късно Лили се отправи към училище с Хектор в раницата ѝ, тя не забрави да си вземе тайното листче, където беше преписала от книгата някои магии за всеки случай. След това се понесе с колелото с бясна скорост към училище, защото закъсняваше. Изобщо не мислеше за бедния Хектор. На него му стана лошо от

цялото това друсане и той проклинаше Зурулунда, която го беше пратила на тази мисия.

В училищния двор Лили видя няколко нейни съученици. Най-добрата ѝ приятелка Мона ѝ махна отдалече с ръка. Но преди Лили да успее да се срещне с нея, Андреас я дръпна за ръкава.

— Днес следобед ще ходиш ли при понитата? — попита я той заеквайки.

— Ще видя — отговори тя и се направи на безразлична.

По принцип Андреас мислеше винаги единствено и само за футбол!

— Както вече знаете, днес ще правим контролно по математика — каза госпожа Грах в първия час по математика. — Последния път резултатите не бяха много добри, но сега съм сигурна, че днес ще се справите!

— Добра идея! — прошепна Лили и извади от джоба си тайната бележка, на която си беше написала някои неща от книгата.

Тя измърмори заклинанието: „Всичко, което каже някой, да става истина!“.

— Сега нищо не може да се обърка вече! — прошепна Лили щастливо.

Госпожа Грах започна да диктува първата задача.

— Със сигурност нито един от вас няма да има грешки — каза доволно учителката. — А сега запишете първата задача: Едно

помещение се пълни с 3 200 литра вода. Моля, всички да записват.

Лили пишеше концентрирано. Но нещо не беше както трябва. Чувстваше краката си някак странно. И тогава забеляза: краката ѝ бяха целите във вода!

— Всичко, което казва ще стане истина! — изплъзна се от устата на Лили. — Само това остана 3 200 литра вода! Ужас!

Учителката продължи:

— Ако се добавят още 5 000 литра вода, можете лесно да пресметнете колко литра вода ще има в помещението. Това е едно много голямо число. Искам да го изчислите в хектолитри.

В този момент се обади Андреас:

— Г-жо Грах, краката ми...

— Не сега, Андреас! — прекъсна го учителката. — Остави съучениците ти да смятат на спокойствие!

— Ау! — помисли си Лили, която видя, че от всички цепнатини на стаята започна да тече вода.

Но г-жа Грах толкова се беше вгълбила в задачата, че изобщо не забелязваше, какво ставаше около нея. Все повече вода се стичаше в стаята. Що за вълшебство беше направила Лили! Не си го беше представяла точно така!

Когато първите чинове започнаха да плуват, всички вече разбраха, какво се случваше. Децата много се зарадваха, че от час по математика изведнъж имаха час по плуване. Мона и Йонас, който седеше до нея започнаха да се бият под водата. А учителката не можеше да се успокои.

— Ученици, качете се върху чиновете! — извика тя. — Не искам да ви се случи нещо.

— Но какво може да ни се случи, г-жо Грах? — попита Андреас и мина покрай нея с една дъска, която беше направил на кану.

Лили започна да рови трескаво в чантата си, за да намери листчето със заклинанията. Трябваше да направи нещо, за да спре водата. И най-вече трябваше да спаси Хектор. В този момент г-жа Грах извика:

— Моля някой от вас да каже на домакина какво става! Той непременно трябва да отстрани повредата. Само така водата ще може да се оттече.

„Да се оттече водата...“ — чу Лили като излезе на повърхността на водата и:

— Гъъърррр — водата се оттече на мига.

Преди г-жа Грах да беше успяла да каже каквото и да било друго, Лили прочете заклинанието на обратно, за да развали магията. Поне това беше научила вече. Добре, че беше писала с химикалка, а не с писец, който досега щеше вече да се е размазал.

Едва излязъл на свобода, Хектор започна да кашля:

— Лили, видях всичко, което направи! Ти беше виновна за наводнението! Ще си го запиша в тетрадката: „Поради неумение да се правят магии, класната стая беше наводнена, училищната собственост беше повредена, децата са мокри и ще се разболеят, милиарди бактерии са плъзнали вече по света“. И най-лошото от всичко е, че един летящ дракон за малко щеше да се удави заради тази некадърна магия!

Лили отвърна съкрушено:

— Но аз исках да направя нещо съвсем друго!

— Точно така — записа си Хектор. — За съжаление тя дори използва погрешните магии! И това не за първи път. Това ти носи минус точки в теста за магьосници!

Лили въздъхна.

— Боже, колко е трудно да си магьосница...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРИСТИГАНЕТО НА ХИРОНИМУС

По пътя за вкъщи Лили караше значително по-предпазливо. Трябваше да се реваншира по някакъв начин на Хектор. Това че той продължаваше да се тресе върху колелото, се дължеше на бурята, която за малко щеше да издуха и Лили. Сигурен съм, че вие не сте виждали подобна буря! Буря, която вилнее само на едно място и се върти като фуния. С последни усилия Лили се мъчеше да се добере до вкъщи. И както внезапно бурята се беше разразила, така и изведнъж изчезна. Странно нещо! А и дори не причини никакви щети! Нито едно дърво не беше съборено и нито един покрив не беше срутен. А нямаше и дъжд! Лили беше много учудена. Но тя не знаеше, че тази буря беше донесла нещо: нещо от друго време и друг свят. И това не беше никой друг, освен злия магьосник Хиронимус и кучето му Серафим...

Той се беше озовал в града на Лили с помощта на магическия скок. Той знаеше тази магия, въпреки че уменията му бяха доста оскъдни. За тази магия той се нуждаеше от предмет, който беше от времето и мястото, в което искаше да се озове. Той се погрижи да намери такъв предмет, защото преобразен на жаба, беше подслушал разговора на Зурулунда и Хектор. Знаейки, че Хектор ще е пазител на книгата, той си набави предмет, който да го заведе при дракона. И това нещо беше един счупен зъб, който Хектор беше изгубил при неуспешното си приземяване. Серафим се беше оказал доста полезен при тази задача, като беше надушил зъба. И точно този зъб доведе днес злия магьосник и подлото му куче в града на Лили и то точно по средата на едно кръстовище. Хиронимус се зачуди, къде ли беше драконът, защото се надяваше да се приземи точно при него. Той нямаше и идея, че бясната велосипедистка, от която се беше отървал на косъм, взеше дракона в раницата си. Хиронимус погледна ядосано след Лили, която беше отнесена от последните пориви на вятъра. Разбира се, че Хиронимус дори не подозираше, че това беше новата магьосница, с която трябваше да се съревновава за книгата. Но той

заподозря, че къщата, пред която момичето остави колелото си, беше съмнителна. За такива работи той имаше страхотен нюх. И само това го интересуваше сега.

— Дали книгата не е все пак в тази къща...?!

Той започна да я наблюдава с любопитство.

— Трябва да е там горе! — изръмжа магьосникът, който беше вече съвсем сигурен в думите си.

След това посочи един от отворените прозорци на първия етаж.

— Чувствам го в големия ляв пръст на крака ми. Колко жалко, Серафим, че си само едно куче и не си птица. Иначе щеше да отлетиш до горе и да ми донесеш книгата!

Серафим замълча обидено.

Хиронимус се замисли за момент, дали не знаеше някоя магия, с която да може да погледне през прозореца. Започна да размишлява и да размишлява.

— Това може да го направим и по-късно — изсъска той, след като не му хрумна нищо и реши най-напред да се заеме с приготовленията.

Сигурно се питате, за какви приготовления ставаше въпрос? И за какво? Но това го знаеше само Хиронимус и никой друг.

Брокерката се учуди, че някой искаше да наеме старата, почти порутена вила. Досега тя не се беше осмелявала да я предлага на когото и да било. Още повече, откакто до нея построиха едно хале, което разваляше цялата гледка.

— Точно това търсех — измърмори мъжът, който беше дошъл със злобното си куче. — В халето ще сложа машината си, а вилата ще бъде моя палат. Това ще е замъка на бъдещия владетел на света!

Брокерката беше поклатила глава: имаше какви ли не странни хора! Важното беше, че се беше отървала от тази къща с много паяжини и скърцащи врати и то заедно с халето. За нея това се беше оказал един прекрасен ден!

За Хиронимус той беше не само прекрасен, но дори великолепен. Беше успял да се приближи до магическата книга и то без да го забележи смешният дракон, а също така беше намерил къща и хале, където щеше да осъществи намеренията си. Денят щеше да бъде направо перфектен, ако само можеше вече да държи безценната книга в ръцете си. За миг се замисли, дали да не опита още веднъж с магическия скок, но отхвърли тази идея, защото не искаше да привлече вниманието на Хектор. При последната им среща драконът се беше

оказал доста бърз, въпреки че беше прекалено дебел. След това Хиронимус се замисли, дали да не се превърне в нещо друго, но и това му се строи не много разумно. Тази магия траеше за съжаление само няколко минути. След много мислене, той реши да вземе книгата по традиционния начин: като влезе с взлом.

Малко по-късно той вече се промъкваше със Серафим заедно към къщата на Лили по тъмните улички. Първо провери, каква беше ситуацията. В стаята на Лили светеше все още. Хиронимус не знаеше защо, но големият ляв пръст на крака му му подсказваше, че точно този отворен, все още светец прозорец беше правилният. Зад него го очакваше магическата книга...

— Но как да се кача там? — измърмори той.

— Може да се покатериш по улука — предложи му Серафим.

— Много смешно — изръмжа Хиронимус. — Да ти приличам случайно на акробат?

— По-рано щях да мога да се кача там. Но ти реши да ме превърнеш в куче — упрекна го Серафим.

— Някой ден ще ти върна обратно човешкия образ — каза Хиронимус.

Серафим го погледна с недоверие. Той все още не беше много сигурен, дали Хиронимус го беше преобразил по погрешка.

— Обещаваш ли?

— Обещавам!

След това Хиронимус започна да наблюдава отворения прозорец, замисли се, въздъхна дълбоко, опипа улука, за да бъде сигурен, че ще го издържи и започна да се изкачва. Не му оставаше нищо друго, въпреки че не беше много добър в катеренето. С много мъки се добра до перваза на прозореца на Лили. И дори успя да хвърли поглед в стаята.

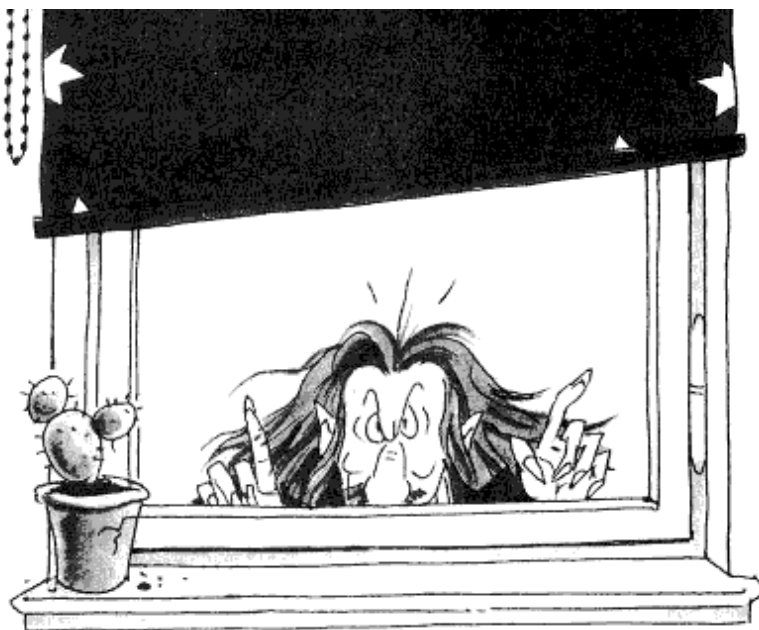

Мама тъкмо беше седнала на леглото на Лили и двете си говореха за изминалия ден.

Хиронимус измърмори:

— Коя от двете е новата магьосница? Не може да е детето?

Той изобщо не понасяше деца. И за това си имаше основателна причина. Той можеше да омагьосва възрастни чрез погледа си, така че те да започнат да му се подчиняват. Да го слушат и да правят каквото той каже. Но това не му се удаваше с деца. Те винаги избягваха погледа му и непрекъснато бяха някъде другаде в мислите си. Затова не можеше да ги подчинява и ги мразеше от дъното на душата си.

Но в момента му беше все едно, коя от двете беше новата магьосница. На него му трябваше само книгата, която той забеляза на етажерката на Лили.

— Ето я! — извика радостно той и напълно забрави, че трябваше да се държи, за да не падне.

С гръм и трясък се озова на тротоара.

Лили се стресна.

— Чу ли това? — попита тя мама.

Тя скочи от леглото и изтича до прозореца.

— Аз не чух нищо! — отвърна мама.

Лили започна да се вира в тъмното:

— Не виждам нищо. Но човек никога не може да бъде сигурен.

Тя затвори прозореца, върна се в леглото и мама я целуна нежно за лека нощ.

Долу на тротоара някой се беше приземил не чак толкова леко.

— Какво стана? — попита Серафим. — Всичко наред ли е? Имаш ли нещо счупено?

— Онзи звяр горе ме изплаши — излъга Хиронимус. — Страхувам се, че новата магьосница е дете!

— Ами радвай се тогава! В такъв случай за нас ще е много лесно да вземем книгата! — каза Серафим, който нямаше никаква представа, за какво ставаше въпрос.

— Да, да — измърмори Хиронимус. — Важното е, че поне сега знам, къде е книгата! В нейната стая е. И утре ще бъде моя...

С тези думи Хиронимус закуца обратно към вкъщи. Денят не се беше оказал все пак чак толкова перфектен, колкото той беше предполагал...

ПЕТА ГЛАВА

МАГИЧЕСКАТА КНИГА ПОПАДА В РЪЦЕТЕ НА ХИРОНИМУС

На другия ден беше събота и Лили не трябваше да ходи на училище. Преди обяд реши да отиде с колелото до фермата за понита. Там щеше да се срещне с Мона и други нейни приятели. А днес и Андреас щеше да бъде там. Лили се усмихна, като си спомни, колко срамежливо той я беше попитал, дали ще ходи днес при понитата. Хектор, разбира се, настояваше да отиде с нея. Преди да скочи в раницата, той обяви тържествено:

— Трябва много добре да преценя, дали ставаш за нова магьосница. Пробният ти период още не е свършил!

— А къде ще остане книгата? — попита Лили.

— Аз ще я взема. Никой не трябва да те вижда с нея. Това би било прекалено опасно! — отвърна Хектор и сложи книгата под мишница. — Освен това тя още не ти принадлежи.

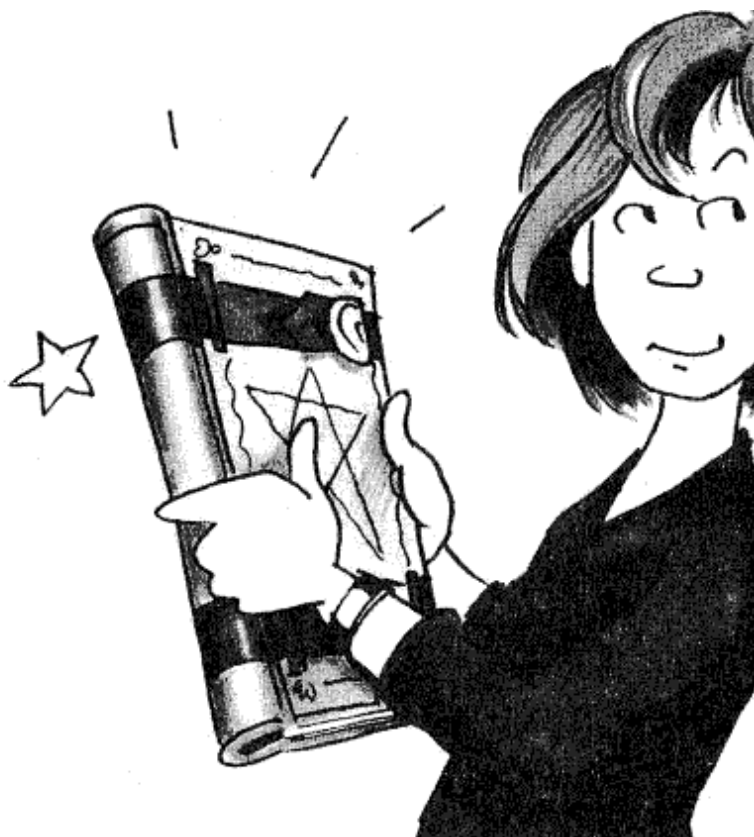
Но драконът не можеше да се побере в раницата заедно с книгата. Лили се опита да ги натъпче, но там пасваше или само книгата, или само драконът. Двамата не можеха да се поберат, колкото и да се въртяха в различни посоки. Най-накрая Хектор склони, книгата да остане в стаята на Лили и тя я сложи на леглото си. О, това беше груба грешка, както по-късно сами ще видите...

Лили прие някак си Хектор да я придружи, но че трябваше да вземе и Леон, това вече никак не ѝ хареса. Мама беше непреклонна. Тя имаше доста работа днес и нямаше време да се занимава с Леон. И понеже Лили днес не беше на училище, трябваше да се грижи за малкия досадник. Така тя се запъти към фермата за понита не само с един всезнаещ дракон, но и с по-малкия си брат. Супер, няма що!

Преди да отиде в книжарницата, мама още веднъж надникна в детската стая. Искаше да бъде сигурна, че Лили наистина беше взела Леон със себе си. Но какво беше това върху леглото на Лили? Това определено беше книга и то много стара. Подвързията беше кожена, с ценни метални закопчалки. Как се беше озовала при Лили?

— Децата непрекъснато взимат книги от книжарницата ми, защото тази определено не е от библиотеката — разсърди се мама.

Тя взе книгата и слезе с нея по стълбите. На партера тя имаше малко магазинче, където продаваше стари, употребявани книги. На табелата над витрината беше написано „Антиквариат“. Магазинчето беше много уютно и доста хора го харесваха. Мама винаги ги черпеше с чаша кафе. Това много им допаднаше. Когато Лили искаше да подразни мама, винаги ѝ казваше, че кафето ѝ е по-хубаво от книгите, които продава. Тя винаги ходеше в библиотеката, защото там имаше повече детски книжки.

Когато влезе в магазинчето, мама не знаеше, къде точно да сложи тази странна книга.

— Толкова е хубава, че ще я сложа на витрината — реши накрая тя.

Хиронимус беше решил днес посред бял ден да се покатери по улука. Не искаше да губи нито минута повече. Искаше книгата и то на часа!

— Не надушвам дракон — каза Серафим, когато по обяд застанаха на улицата пред къщата.

— Толкова по-добре — изръмжа магьосникът. — Само той ми липсва днес.

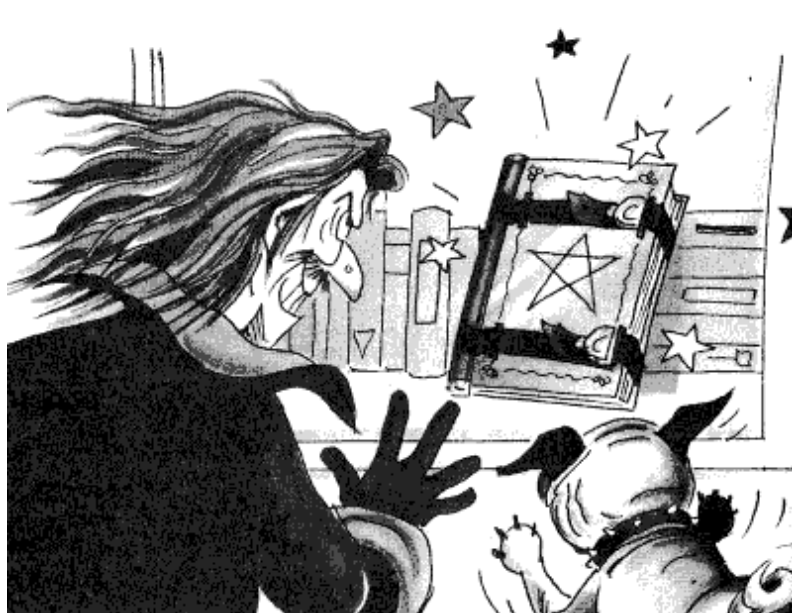
И докато слагаше изобретените от него ръкавици за крадци — защото нямаше намерение да падне на тротоара за втори път — Серафим се опитваше да надуши следите на Хектор. Но не откриваше нищо. Продължи да души и по стената, но пак не откри нищо. Когато обаче вдигна глава към витрината, що да види? Не може да повярва на очите си! Той изгуби ума и дума и можеше единствено само да скимти.

— Какво ти е? — попита го Хиронимус нервно.

— Книгата е там! — Серафим подскочи към витрината и се опита да мине през стъклото.

— Ще полудея! Това не може да е истина! А и онази дъртачка работи в магазина. Значи все пак тя е магьосницата, а не детето. О, с нея ще се справя без проблем! — потри ръце Хиронимус. — Само да я погледна веднъж и ще започне да ми се подчинява. Само трябва да спечеля доверието ѝ, така че да ме погледне в очите. И после ще падне в мрежите ми... Може би трябва да се преобразя така и няма да може да ми устои.

Хиронимус посочи една снимка от корицата на списание. Там беше изобразен един мускулест мъж с прилепнали по него спортни дрехи.

— Ако ти харесва, направи се на него — отвърна възмутено Серафим. — Намирам го за по-грозен дори от моята козина.

Малко след това един мускулест мъж влезе в книжарничката.

— Добър ден, госпожо! — поздрави Хиронимус майката на Лили. — Имате една книга на витрината.

— А, да! Сигурно имаше предвид тази — каза тя и посегна към списанието с културиста.

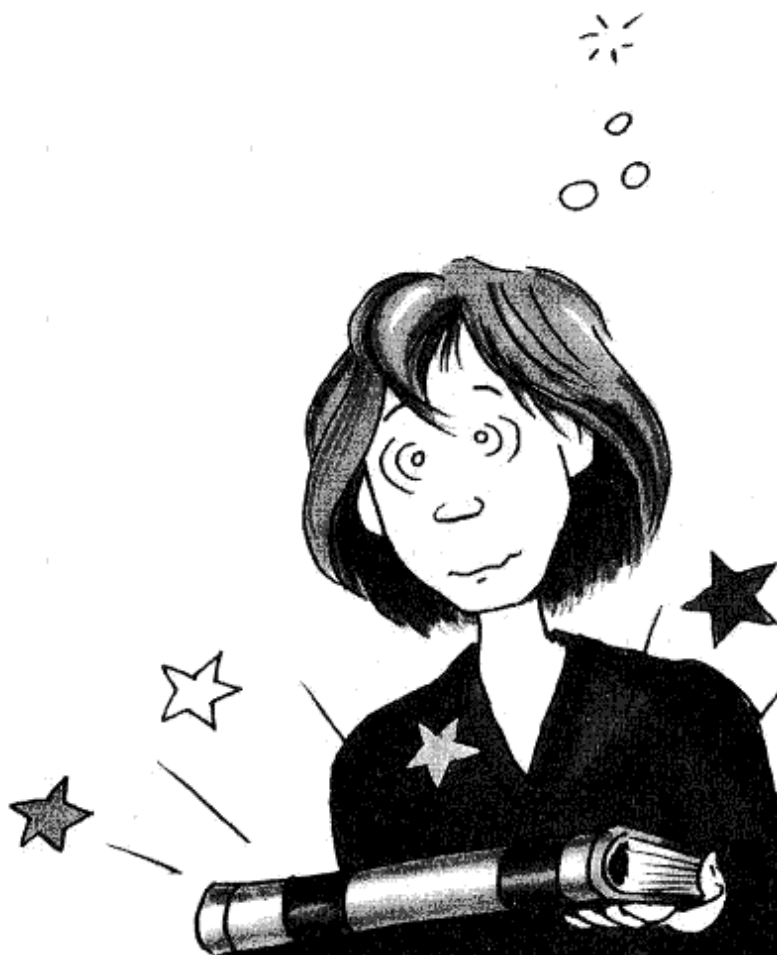
— Не, имам предвид старата книга с кожената подвързия — поправи я нетърпеливо Хиронимус.

— Това е една наистина много рядка книга, но за съжаление не мога да ви кажа откъде произхожда.

Майката на Лили взе книгата от витрината и я подаде на Хиронимус.

— О, или нещо ми влезе в окото, или книгата ме заслепи така? Моля ви да погледнете, дали имам нещо в окото — помоли я магьосникът.

Майката на Лили го погледна в очите. Но що за странни лъчи бяха това? А издаваха дори и гръмотевичен звук! Тя почувства, как започна да губи равновесие и краката ѝ омекнаха.

— На мен със сигурност ще ми дадете книгата без пари — каза Хиронимус с мил, но въпреки това заповеден глас.

— Не знам — отвърна майката на Лили някак си безволево.

Преди да успее да каже каквото и да било повече, вратата на магазина се отвори. Това беше Лили! Тъкмо се връщаше от фермата за понита и връхлетя в магазина. Леон чакаше до вратата. Добре, че беше така, защото Хектор, който надушваше нещо, подаде глава от раницата.

Когато Лили забеляза, че мама тъкмо се канеше да продаде магическата книга, изтича и се опита да я грабне. Но странно облеченият мускулист мъж не пускаше книгата и продължи да я дърпа към себе си. Двамата започнаха да я дърпат насам-натам.

— Внимание, това е Хиронимус! — извика Хектор, който беше забелязал Серафим. — Той се е преобразил. Внимавай, Лили!

Лили и без това не искаше да пуска книгата и продължаваше да я дърпа с все сила. Цялата се беше зачервила.

— Внимавайте, ще скъсате книгата! — извика и мама, която отново беше дошла на себе си.

— Серафим! — изръмжа Хиронимус, без да пуска книгата.

Кучето веднага разбра какво трябваше да прави и захапа Лили за крака. В същия миг Хектор избълва към него огън, който доста поопърли кучето. Лили така се изплаши, че за момент спря да дърпа. Хиронимус веднага използва тази възможност. Той дръпна книгата към себе си, веднага изскочи от магазина с плячката си и заедно със Серафим изчезнаха като дим...

— Какво беше това? — попита мама, която изобщо не разбираше какво ставаше.

— Ужас! — извика Лили.

Тя нямаше представа кой беше Хиронимус, но много добре осъзнаваше, че беше загубила безценната си книга. Хектор я потупа гневно по рамото и изсъска:

— Извади ме от раницата! Трябва да последвам крадеца!

Лили се осъзна, изтича на улицата и пусна Хектор на свобода. Той не загуби нито секунда и полетя след Хиронимус. Лили гледа дълго след него, докато най-накрая той изчезна от погледа ѝ. Когато се върна в книжарницата, не знаейки на кой свят е от толкова много странни преживявания, Леон тъкмо разказваше много разпалено:

— Мамо, видя ли, че моят динозавър може да лети?

— Нищо не видях — отвърна му тя леко ядосано. — Знам само, че един мъж открадна книгата ми и че беше облечен доста странно.

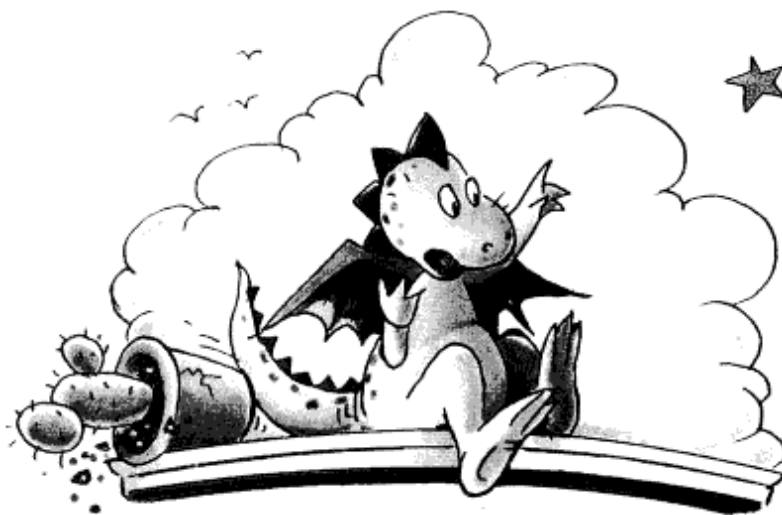
Мама започна да търси чашата си с кафе.

— Трябва първо да изпия едно кафе. От толкова много стрес ми пари дори на очите!

— А аз се нуждаю от спокойствие — отвърна Лили и бързо се запъти към стаята си.

Надяваше се да види Хектор от прозореца на стаята си. Обвиняваше се и беше много ядосана, че беше допуснала това да се случи. Как можа да изпусне книгата?! Хектор я беше охранявал толкова добре, а тя? Ужас! Така й се падаше! Май наистина не беше достойна да стане новата магьосница! Тя остана до прозореца около два часа в очакване да се появи Хектор.

Едва следобед той тежко се приземи на перваза на прозореца й.

— Видях ги! Това е голям късмет за нас! Успях, защото кучето е толкова дебело, че не може да се движи бързо.

След това обясни на Лили, какво беше видял, за къщата и халето. Той й разказа и за Хиронимус, какво беше намислил, защо искаше да се докопа до книгата и какво можеше да се очаква от него.

— Машина, с която да завладее света! — прошепна Лили изплашено, когато Хектор приключи с разказа си.

Едва сега ѝ стана ясно в каква каша се беше забъркала. И Зурулунда наистина ли си мислеше, че Лили можеше да бъде достоен противник на този опасен магьосник? Тя преглътна. Изведнъж ѝ стана много приятно, че поне Хектор ѝ помагаше. Дори и понякога да се правеше на всезнайко и да беше малко арогантен.

— Какво чакаме още? — извика смело тя. — Да отиваме при Хиронимус!

Хектор я погледна учудено.

— Ти си готова да му се противопоставиш?

— Разбира се. Да не губим и минута повече...

След петнадесет минути разпавии с мама, която настояваше Лили да вземе Леон със себе си, тя се качи разярена на велосипеда. На всичкото отгоре Леон го беше страх да се вози на рамката на колелото и пожела да кара своето. Лили се хвана за главата. Трябваше да предотврати опитите на един могъщ магьосник да завладее света и в същото време да се занимава с един ревлъ. Хектор стоеше кротко в раницата и само от време на време се опитваше да погледне навън, за да се ориентира. След това тихичко даваше указания на Лили. Те напредваха много бавно, защото трябваше да чакат Леон, който едва караше бебешката си триколка. На Лили ѝ се стори цяла вечност, докато стигнаха изоставената фабрика и вилата. Те оставиха велосипедите на

безопасно място. Лили искаше да бъде сигурна, че никой нямаше да може да ги забележи от къщата. Хектор показа главата си от раницата и му беше вече все едно, дали Леон щеше да го види или не.

— Сега ще вляза с Хектор в къщата — обясни Лили на брат си, който зяпаше дракона с ококорени очи. — Ти имаш сега много важна роля. Ще бъдеш шпионин. Ще останеш тук и ще наблюдаваш всичко! След това ще ни разкажеш подробно какво си видял.

Хектор потвърди думите на Лили като направи с ръцете си пистолет, насочи го към Леон и му намигна. След това повтори думите на Лили:

— Сега ще си шпионин! Това е много важно, разбра ли?

— Но аз не искам да съм шпионин, искам да вляза с вас в къщата!

— извика Леон.

Лили си пое дълбоко въздух:

— Шпионинът е по-важен!

Но Леон поклати глава и каза:

— Не, искам да дойда с вас!

— Цяла седмица ще ти давам и моя десерт — обеща му Лили.

Леон отново поклати отрицателно глава.

— Ще ти прочета всичките книги за динозаври и дори ще дойда с теб в библиотеката, за да вземем нови!

Леон отново не беше съгласен. Той наистина можеше да извади понякога хората от равновесие!

— Ще ти подаря моето Нинтендо!

— Със слушалките ли? — попита Леон.

— От мен да мине със слушалки! — съгласи се тя.

Важното беше да не взима малкия досадник със себе си в къщата. Струваше ѝ се прекалено опасно.

Докато Лили се разправяше с Леон, Хектор беше успял да види, че Хиронимус беше напуснал къщата.

Това, което наистина беше важно, е, че магьосникът беше излязъл, без да носи нещо със себе си — нямаше нито чанта, нито пакетче, нищичко. Значи книгата все още беше в къщата!

— Но къде е кучето? — попита Лили, когато Хектор ѝ разказа какво беше видял.

— Точно това е въпросът — изръмжа Хектор. — Най-вероятно все още е в къщата и охранява книгата.

Хектор потрепери, когато си спомни, как това злобно същество го беше захапало за опашката. Лили не се поколеба, погали Леон по главата и се запъти решително към къщата. Приличаше на истинска агентка с Хектор в раницата.

Късметът беше на нейна страна. Тя намери отворен прозорец, който беше точно толкова голям, че да се промуши през него. Когато скочи на пода в стаята, се вдигна доста прах. Минаха няколко секунди, докато прахът се утаи и Лили успя да различи каквото и да е.

— Гръм и мълнии! — извика Хектор. — Що за барака е това!

Вътре наистина изглеждаше много страховито. Като че ли не беше чистено с векове. Навсякъде имаше прах, паяжини и мишки. През прозорците се прокрадваше само приглушена светлина, понеже те бяха прекалено мръсни. На всичкото отгоре къщата беше много сложна за ориентация. Навсякъде имаше ниши, еркери и коридори с безброй врати. Къде трябваше да търсят книгата?

Лили започна да оглежда помещение след помещение, като непрекъснато беше нащрек за кучето. Когато подът изскърцваше прекалено силно, тя спираше и се заслушваше, дали някъде нещо се движеше. След това продължаваше предпазливо, като се опитваше систематично да претърсва всички помещения. Стори им се цяла вечност, докато най-накрая свършиха с първия етаж. Но не намериха нищо — нито кучето, нито книгата. Хектор беше много тих. Лили тъкмо беше решила да се качва нагоре, когато входната врата се отвори.

— Хиронимус! — изсъска Хектор и Лили започна да се изкачва по стълбите колкото се можеше по-тихо.

Горе се скри в един шкаф и въздъхна облекчено.

— Всичко наред ли е? — извика магьосникът с леден глас за поздрав, когато влезе в къщата. — Серафим, къде си?

Но не получи отговор. Сърцето на Лили биеше толкова лудо, че тя се страхуваше Хиронимус да не я чуе долу.

— Серафим! — извика Хиронимус с пронизващ глас.

— Тук съм — отвърна той от долния етаж с пълна уста. — Тук съм в килера.

Лили си отдъхна, че явно беше пропуснала да провери килера.

— Къде е книгата? — тонът на Хиронимус беше доста суров.

— На сигурно място е, горе в твоята спалня — отвърна отегчено Серафим.

— Благодаря за информацията — каза тихо Лили и се измъкна от шкафа.

А имаше и късмет. Още зад първата врата, която отвори, видя едно голямо черно легло с балдахин. И какво имаше на нощното

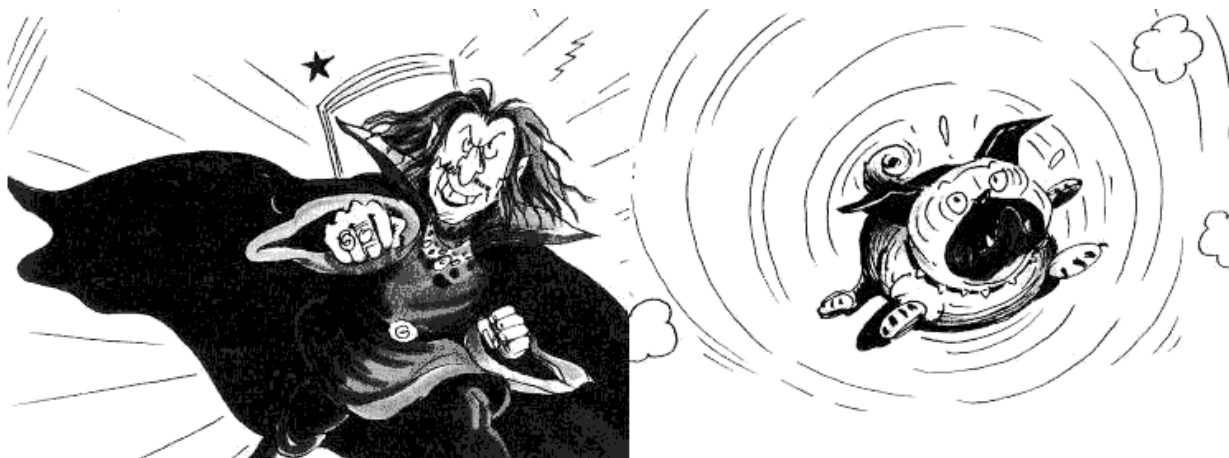
шкафче до него? Попадение! Без да губи нито секунда, Лили изтича до леглото, сграбчи книгата и я притисна в себе си.

— Ти не трябва да плюскаш, а да охраняваш книгата — чу Лили Хиронимус да вилнее. Звучеше много ядосан. След това се чу квичене и бързи стъпки.

— Това е кучето! — изсъска Хектор в същия миг и Лили панически започна да се оглежда за скривалище.

Но нямаше смисъл. По стълбите се изкачваше кучето, а да скочи през прозореца беше прекалено високо. Но в този момент ѝ дойде страхотна идея и тя започна да прелиства книгата като луда. „К“ като „къща“. Там беше изписано: „Къщичке, изпъни се, къщичке, протегни се!“. Лили изговори тези думи силно и ясно, без да прочете ситния шрифт, където пишеше, че това заклинание трябва да се използва много внимателно, защото иначе могат да се случат много странни неща.

Когато Лили каза и последната дума, Серафим се появи в стаята, откри момичето, стресна се и от страх започна да лае. Той лаеше, и лаеше, и лаеше. Магията на Лили започна да действа. Спалнята изведнъж се разтегна като коридор, лаенето на кучето стана все по-тихо, защото и Серафим се отдалечаваше заедно със стените. Но Лили и Хектор нямаха време да се учудват на това, което виждаха, защото малко след това спалнята, или цялата къща се разтегна нависоко като кула на църква. Хектор литна нагоре и се изгуби от поглед, защото летеше към покрива. В този момент в спалнята, която не приличаше на себе си се появи Хиронимус, който беше зачервен и запъхтян от изкачването на стълбите, които очевидно също се бяха разтеглили.

Лили изтича към прозореца, откри една врата, отвори я и избяга. Едва се беше озовала в безкрайния коридор зад нея, когато чу зад себе си някакъв трясък — помещението се беше срутило. Тя стисна магическата книга и извика Хектор, който се зададе срещу нея и я упъти към стълбите. Лили се затича малко бавно и все се обръщаше назад, като се заслушваше, дали Серафим и Хиронимус бяха оцелели. Тя искаше да се отърве от тях, но не и да ги наранява, или... Лили не беше успяла да довърши мисълта си, когато изведнъж от една странична врата се появи пращен и мръсен Хиронимус и ѝ пресече пътя. Кучето беше зад него. Лили веднага побягна в другата посока към края на коридора, където беше забелязала странични стълби. Трудно ѝ беше да реши, дали да тръгне нагоре или надолу. Стълбите се виеха като червей и на момичето му беше почти невъзможно да се спусне надолу. Дори и парапетът беше като гумен.

— Това е кошмар! Къщата е като жива! — извика Лили, която беше останала без дъх и завиждаше на Хектор, който не беше длъжен винаги да ходи по твърда земя.

Той просто си летеше през непрекъснато променящите се помещения на къщата. А Лили не трябваше вече да се притеснява за Хиронимус и Серафим, защото те панически избягаха от къщата. Трябваше да слезе по стълбите и щеше да бъде навън! През скърцането и тракането на старата къща Лили чуваше и едно страхливо квичене, което не се знаеше, дали беше на Хиронимус, или на Серафим. Тогава входната врата изведнъж се затвори. От облекчение Лили забрави да се държи и за момент за малко щеше да падне долу. Като политна, успя да хвърли книгата към Хектор и се хвана за парапета. Залюля се известно

време над пропастта, но успя да се качи отново на стълбището. Там тя легна запъхтяна по корем.

— *На обратно!* — чу се гласът на Хектор, който едва заглушаваше скърцането на старата къща. — Кажете заклинанието на обратно, за да може този спектакъл най-после да спре...

По това време Леон стоеше съвсем послушно на ъгъла на улицата. В началото се беше почувствал много добре като шпионин, но след известно време му беше станало скучно. Да си шпионин е много тъпа работа, помисли си той. Трябва само да стоиш и да наблюдаваш къщи. Дори изведнъж му се стори, че къщата, в която беше влязла Лили, беше започнала да се клати. Но той знаеше, че къщите не можеха да се движат. Може би си го беше внушил, защото му беше много скучно. Той се зарадва, когато едно куче бързо пресече улицата.

Когато стигна до Леон се забави, застана на едно място и изквича. Езикът му беше стигнал до земята.

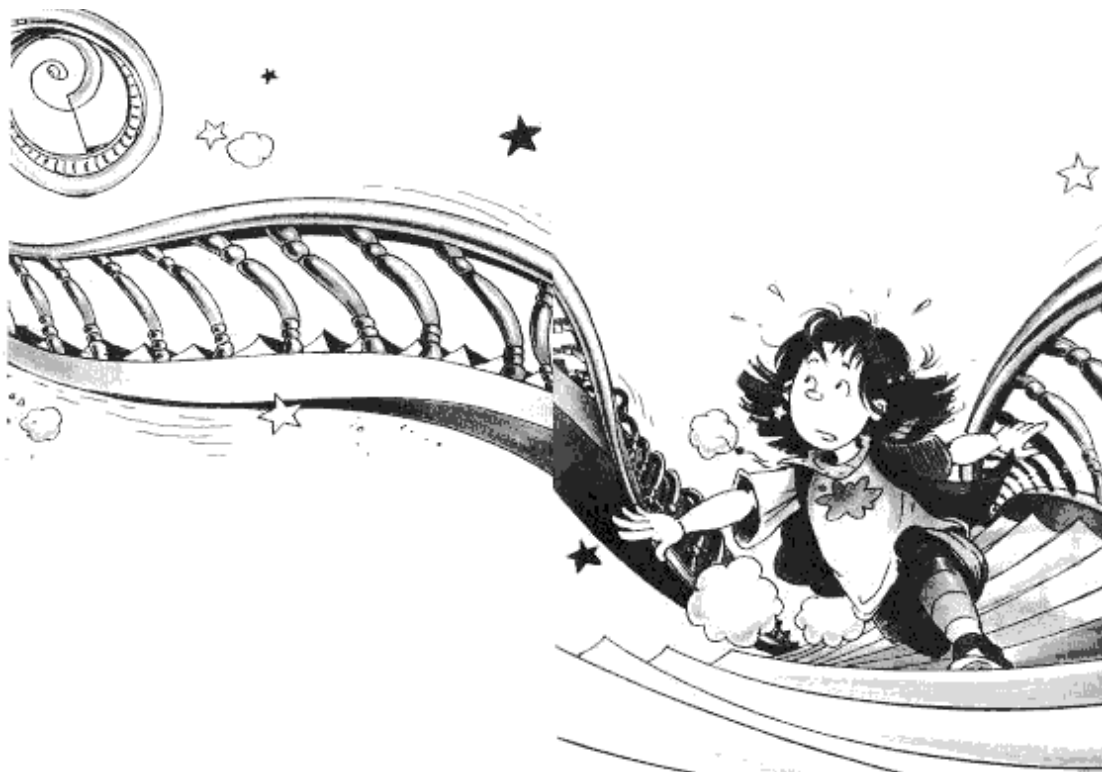
— Ти си много сладък — каза Леон и се наведе, за да погали задъханото куче.

— Никой ли не ти е казвал, че не трябва да галиш чужди кучета?
— излая някой насреща му.

Леон се огледа, но не видя никого. Той се наведе колебливо към кучето.

— Добре ме чу, малкият! Махни си ръцете от мен!

— Ти можеш да говориш! — учуди се Леон, но се и зарадва.

Куче, което може да говори! Супер!

— И ти ли си говореща играчка?

— Сега ще видиш ти една говореща играчка! — изръмжа Серафим.

Междувременно и Хиронимус се беше присъединил с бърза крачка към двамата. Но и той намали темпото, защото беше прекалено изморен.

— Хиронимус, може ли да захвапя този дребосък така, както би направило едно истинско куче? Моля те! — обърна се Серафим към господаря си, който се държеше за корема.

— Сега не ми е до това! Имаме си наистина големи грижи! — отвърна той и погледна все още люлеещата се къща. — По-добре ми кажи, как да укротим старата барака. Вътре не може вече дори паяк да припари!

— Но сестра ми може! — каза гордо Леон. — Тя е вътре от много време, а аз съм шпионинът. Трябва да внимавам нищо да не се случи!

— Още от първия миг имах чувството, че това момче ми е някак познато — извика Хиронимус. — Едва сега се сещам, че го видях в книжарницата.

След това се наведе към Леон с преторена усмивка:

— Значи ти си брат на магьосницата? Какво щастие е това за теб, момче! — изсмя се той. — Появи ми се точно на време...

И преди Леон да разбере какво става, Хиронимус го грабна под мишница и го понесе към омагьосаната къща.

Мина известно време докато Лили се справи с клатещата се къща. Те с Хектор тъкмо се канеха да изчезнат с книгата през задния вход, когато чуха, че входната врата се отвори с гръм и трясък.

— О, това е моята малка супер магьосница! — чу се гадния глас на Хиронимус. — Виж, кого държа тук! Един малък, сладък шпионин. Няма да е никак зле, ако можем да го разменим като истински заложник. Него срещу магическата книга! Колко е лесно всичко!

Лили застана като вцепенена. Това не можеше да е истина! После се обърна бавно и видя Хиронимус да се хили гадно с Леон под мишница. Лили не можеше да повярва на очите си. Тя се запъти бавно към магьосника и мислеше трескаво.

— Какво има? — попита Хектор, който отново се беше скрил в раницата на Лили. — Хайде да се махаме оттук и да занесем книгата на сигурно място!

— Не мога — отвърна Лили едва-едва, без да се обръща към дракона.

— Нима ще направиш размяната? — не можеше да повярва Хектор.

— Хектор, това е брат ми!

— Но ти сама каза, че те нервира и е най-непоносимият брат на света. Нима ще искаш да го размениш за магическа книга и то истинска?!

Лили беше стигнала почти до Хиронимус.

— Хектор, ти май нямаш братя и сестри, затова не можеш да ме разбереш... — каза тихо тя.

Хектор все още не можеше да повярва.

— Без книгата няма да си магьосница, не разбираш ли? Помисли за машината, с която Хиронимус ще завладее света. Нали не искаш да си виновна за това, ако той...

— Хектор, замълчи! Леон е по-малкият ми брат. Той може понякога да е много досаден, но аз ужасно го обичам...

Лили държеше книгата като щит пред себе си и направи още няколко крачи към Хиронимус.

— Е, кой командва тук? — ухили се коварно магьосникът. — Сложи книгата на стълбите и отстъпи назад!

Напътствията му звучаха доста заповедно, точно както по филмите.

— И не прави глупости, ако не искаш дребосъкът да пострада.

— Ако дори косъм падне от главата му... — заплаши го Лили и направи това, което Хиронимус ѝ беше казал.

Остави магическата книга на земята и се отдръпна няколко крачки. След няколко секунди хленчещият Леон беше в прегръдките ѝ, а от раницата се чу гласът на Хектор:

— Сега вече всичко е загубено!

— Нямахме избор! — отвърна Лили.

— Колко трогателно! — изсмя се магьосникът и вдигна книгата като трофей нагоре.

— А сега ще се захващам с изобретяването на моята машина, с която ще покоря света. Ха-ха-ха...

Смехът му още дълго отекваше в ушите на Лили, докато се прибираше с Леон и Хектор към вкъщи.

ШЕСТА ГЛАВА

МАШИНАТА ЗА ЗАВЛАДЯВАНЕ НА СВЕТА

Лили толкова се беше вгълбила в мисли за това, което се случи този следобед, че изобщо не ѝ направи впечатление, колко много хора минаваха покрай нея с празен поглед. Някои от тях непрекъснато мърмореха под носа си думите: „Да, господарю!“. Но когато и любезният продавач на зеленчуци, който винаги казваше по някоя шега, сведе поглед и измърмори: „Да, господарю!“, Лили се спря и го погледна. Едва сега чу това, което всички казваха: „Да, господарю!“.

— Какво ли им става? — запита се Лили.

— Това със сигурност е работа на Хиронимус — обясни ѝ Хектор.

Физиономията му вече не беше ядосана, а загрижена.

— Сега вече знаем, какво е правил, докато търсихме книгата. Явно е омагьосал хората с погледа си. Чувал съм, че може да го прави, но Зурулунда винаги го е отричала. Тя не вярваше, че той е способен на това. Но явно старата магьосница се е лъгала в способностите на Хиронимус. Или може просто да е станал по-добър с времето. Той явно наистина може да омагьосва хората с погледа си. И те сега следват заповедите му, без да се съпротивляват.

— Но защo всички те носят тези странни предмети и къде ги носят? — учуди се Лили, когато покрай нея минаха един мъж с нощна лампа и една жена с тостер.

— Това със сигурност има нещо общо с машината за покоряване на света — отвърна тъжно Хектор и добави. — Зурулунда винаги е успявала да предотврати действията на Хиронимус за завладяването на света и превръщането на хората в негови роби, но за теб малкият ти брат беше по-важен... но както и да е!

Хектор се скри в раницата с дълбока въздишка. Когато Лили и Леон се прибраха къщи, момичето изживя нов шок. Мама прибираше от етажерките всички книги и повтаряше с безизразен поглед: „Трябва да се изкарват пари за господаря“. Тя заменяше всички хубави книги с книги по финанси и счетоводство.

— Какво правиш? — попита я слисано Лили.

— Тези книги са много по-полезни. Махнах и масата за кафе, която ми струва само пари. С тази специализирана литература може да се изкарват повече пари. Финансистите и счетоводителите така или иначе нямат време да пият кафе. За тях времето е пари, а парите са най-важното.

Лили почувства буца в гърлото си. Не можеше да повярва, че чува такива думи от мама.

— Какво ще правиш с всичките тези пари? — попита тя.

— Това са пари за господаря — отвърна мама с безчувствен глас.
— Важно е да се печелят пари за господаря.

Когато се качи в стаята си, Лили захвърли в ъгъла раницата с възмутения Хектор вътре, хвърли се на леглото и започна да барабани с ръце по възглавницата. Тя беше отчаяна и много, много ядосана. Какво беше направил този господар с майка ѝ и всички възрастни? Какво му бяха направили? Защо беше направил от хората роби? Това беше наистина една ужасна магия! Най-накрая се успокои и седна на леглото. Хектор, който междувременно се беше освободил от раницата и беше свидетел на отчаянието ѝ, се приближи предпазливо до нея. Когато я погледна, не ѝ беше вече сърдит. Той я прегърна, за да се опита да я успокои. Лили подпря брадичка на ръцете си и затвори очи. Но това не помогна. Колкото и да стискаше очи, това, което се беше случило, нямаше да изчезне — без значение, дали искаше да го приеме, или не.

Лили почти не успя да спи. В съня си непрекъснато се беше борила за книгата, но напразно. До себе си чуваше Леон, който леко похъркваше. Зазори се. Лили се чувстваше много зле. Заради нея хората бяха станали безволеви, а майка ѝ не харесваше вече хубавите книги и приятните разговори с хората. Тя искаше единствено и само да печели пари...

Тогава видя Хектор, който седеше на прозореца и размишляваше. И той беше вече буден. Или може би изобщо не беше спал?

— Хектор, как мога да поправам всичко това?

Драконът се обърна бавно към нея. Опита се да намери успокоителни думи.

— Ти не си виновна. Просто задачата беше прекалено трудна...

— Защо този Хиронимус прави всичко това? — прекъсна го Лили. — Как може човек да бъде толкова лош? Да омагьоса всички възрастни? Да направи от мама роб? Само с нас, децата май няма успех...

Когато изрече тези думи, на Лили ѝ стана ясно, къде беше решението на проблема: децата! Децата биха могли да помогнат. Всички деца трябваше да се съюзят срещу Хиронимус.

— Как искаш децата да се изправят срещу един такъв магьосник? — попита Хектор отчаяно, когато Лили му разказа за плана си. — И то сега, когато магическата книга е при него?

— Ще видим това! — извика Лили в бойна готовност. Тя почувства, как ѝ дойдоха сили. — Той все още не е довършил машината си. Да видим, как мисли да покори света! Ха! Ще попречим на плана му — с или без магическата книга!

— Но как? — попита скептично Хектор.

— Само почакай. Имам страхотна идея...

Лили не се колеба още дълго, и реши къде да се срещне с приятелите си. Беше неделя и повечето и без това бяха във фермата за понита. Бързо събуди Леон, защото не искаше да го оставя сам с омагьосаната им майка.

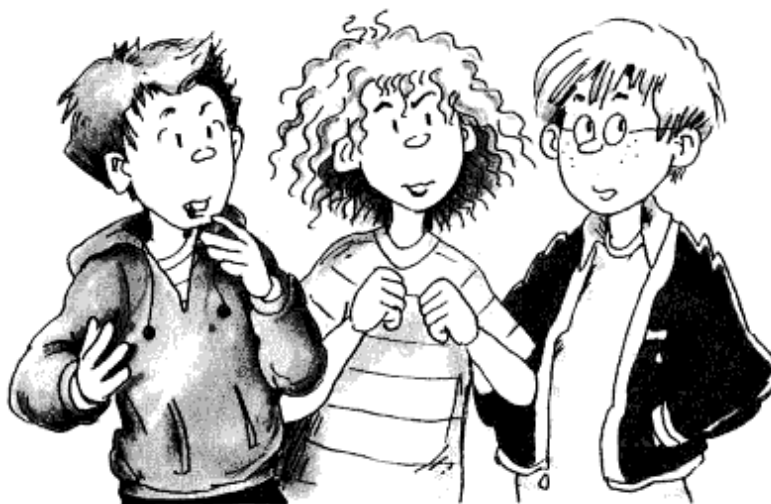
— Ще седнеш отзад на колелото! — заповяда му тя.

Леон, който беше много радостен, че можеше да отиде с нея, я послуша без възражения.

Всички бяха там. Както винаги Мона, освен нея Йонас и усмихнатият до уши — Андреас! Лили не трябваше дълго да моли приятелите си. Въпреки че днес щеше да има интересен турнир по езда, те за нищо на света не биха изпуснали едно напрегнато приключение. Лили много бегло им обясни, какво се беше случило вчера. Като начало не спомена за Хектор, с който рано или късно щяха да се запознаят. Ако

го видяха сега, това много щеше да ги забави. И въпреки че Лили забеляза, че Мона, Йонас и Андреас почти не вярваха на това, което им разказваше, бяха много заинтригувани.

Само няколко минути по-късно те вече караха с колелетата си към запустялата вила, или по-точно казано към халето, където трябваше да се построи машина, с която да бъде завладян света. Андреас караше най-отпред колелото си „БМХ“, защото той искаше да докаже на Лили колко е смел. След него беше Мона на розово колело, която малко се страхуваше, но въпреки това не искаше да оставя приятелката си Лили в беда. След тях караше Лили, цялата обляна в пот, с Леон върху багажника на колелото и в раницата Хектор, за който никой не знаеше. Йонас пъхтеше последен. Той беше най-големият компютърен специалист в класа, много услужлив и добър приятел, но не обичаше спорта.

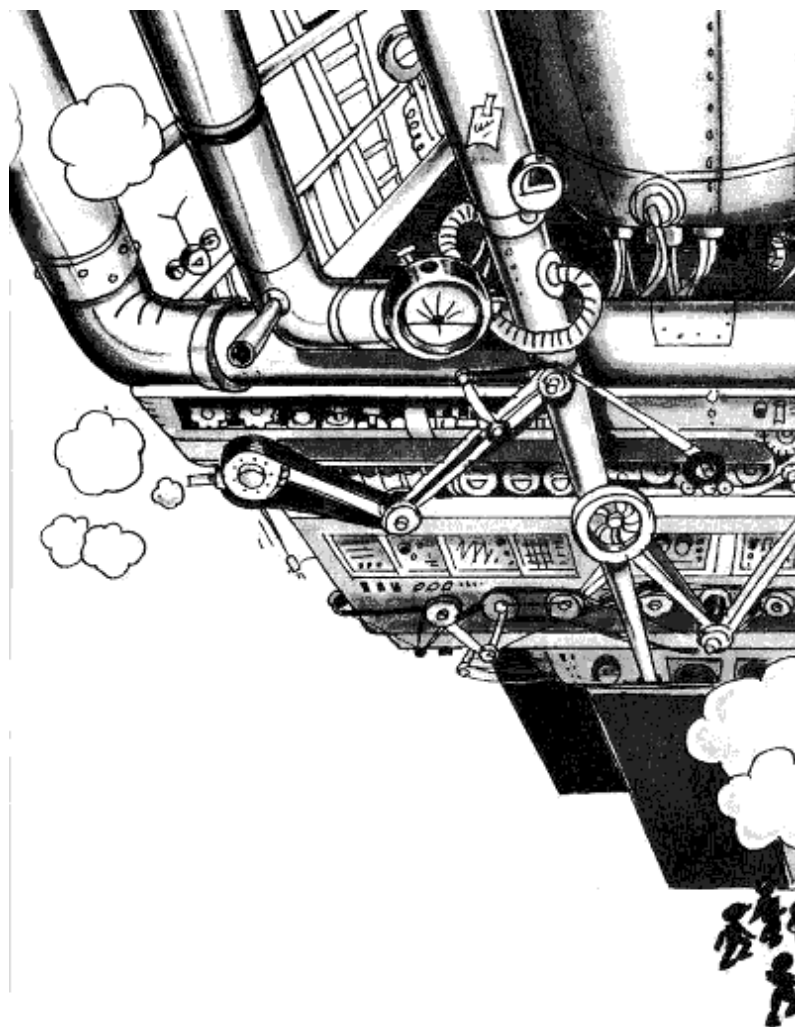

Когато децата стигнаха фабриката, видяха нещо ужасяващо. Имаше само възрастни, които носеха някакви странни части. Лили разпозна съседката си, която буташе една количка, върху която имаше кафе машина, а пък един мъж с кожено яке и рокерски ботуши караше една розова, почти счупена детска количка. И изведнъж всички ахнаха, когато видяха дори госпожа Грах, класната им, която се мъчеше да довлече един ауспух от камион. Мона реши веднага да се спусне към нея, но Лили я хвана за тениската и я успокои. Сега трябваше да се погрижат за други неща. Децата скриха велосипедите си в едни храсти и се смесиха с тълпата. Както и бяха очаквали, никой не ги забеляза.

Лили, Леон, Андреас, Йонас и Мона минаха през една стоманена врата и влязоха в халето.

Уау! Те останаха със зяпнала уста. В халето, високо колкото църква, стоеше една огромна машина, която беше висока колкото шест или седеметажна сграда. Безброй техници в сиви престилки ходеха насам-натам и смазваха колелцата, които се въртяха, все едно бяха част от старомоден, парен двигател. Те бяха свързани с вериги и задвижваха други колелета. Въпреки очевидно добре изработената механика, зловещата машина изпускаше пара в цялото помещение. От нея излизаха дебели кабели, които изчезваха в стената. „Къде ли водят?“ — запита се Лили. Какво се крие зад стените? И каква ли беше функцията на стъклената кабина, която обгръщаше машината като галерия?

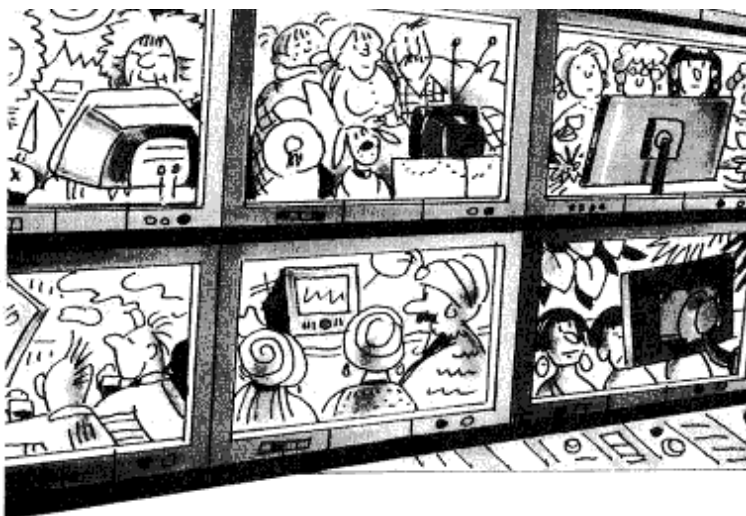
Под напътствията на механиците непрекъснато се поставяха нови части, които омагьосаните хора донасяха. Лили бързо дръпна Мона настрана, като видя, че един от техниците беше бащата на момичето. С безизразно лице той свързваше един електрически кабел и измерваше напрежението. Лили искаше да спести на Мона тази гледка.

Децата започнаха да се движат като роботи, за да приличат на омагьосаните хора и решиха да разберат, какво беше предназначението на кабелите и откъде се управляваше машината. Те намериха стълба, по която можеха да се качат в стъклената галерия. Лили тъкмо помагаше на Леон да се покатери, когато чу учудения възглас на Йонас. Тя бързо се изкачи. Невероятно! Тук всичко приличаше на космически кораб. Йонас беше като хипнотизиран — чувстваше се като в рая! Лили също не можа да повярва на очите си. Само Андреас запази самообладание и избута приятелите си зад един шкаф, за да не бъдат забелязани. От там можеха да наблюдават цялото помещение. Навсякъде по стените имаше монитори и екрани. На всеки един от тях се виждаха различни сцени. Човек оставаше с впечатлението, че можеше да проникне във всеки дом по света. Лили видя четири английски дами да пият кафе и веднага до тях кръчма, пълна с футболни запалянковци. Мона потупа Лили по

рамото и ѝ посочи един екран, където се виждаше колиба в джунглата и много чернокожи хора с перлени накити. На друг екран видяха семейство в иглу, което чистеше риба, на друг препълнена с хора спирка в Токио и много други.

Всички тези сцени по целия свят имаха едно общо нещо: хората седяха пред телевизорите си и гледаха. Дори и ескимосите не бяха вперили поглед в рибата, която чистеха, а в телевизора.

Странно! Лили не можеше да си обясни, какво трябваше да означава това, да се наблюдават хора, които гледат телевизия?

И какво общо имаше това помещение с огромната машина долу? Но в този момент Лили се стресна, защото някой влезе в командната зала. И това не беше просто някой, а лично самият Хиронимус. При вида на магьосника на Лили ѝ стана горещо и студено едновременно и тя почувства, че и Хектор в раницата беше неспокоен, защото имаше шесто чувство за присъствието на Хиронимус.

Той започна да контролира всичко и да дава заповедите си. Един асистент му докладва за състоянието на нещата и за проблемите, които са били решени.

Постепенно децата започнаха да разбират, за какво бяха кабелите, машината и екраните: голямата машина долу беше, разбира се, машината, с която магьосникът смяташе да покори света. Към нея трябваше да се прикачи магическата книга, за да може машината да има влияние, което стигаше до командната зала по кабелите. Тази магия трябваше да засили хипнотизаторските сили на Хиронимус и те да се разпространят по всички места, с които се беше свързал. И той щеше да може да разпространява хипнозата по целия свят не само от мониторната зала, но и да контролира оттам, дали тази магия наистина действа.

С помощта на модерната техника, комбинирана с магическата сила на книгата той искаше да въввлече в плана си всички хора на планетата. Това беше наистина пъклен план! Преди Леон, който нищо не разбираше, да беше успял да зададе още глупави въпроси, Лили го хвана за устата и реши да се посъветва с приятелите си. И те бяха разбрали случващото се по същия начин: Хиронимус искаше да завладее света! И то още днес!

Четиримата се спогледаха тревожно, но в този момент се случи нещо и те отново заеха местата си за наблюдение. Един мъж с камера зае позиция, за да заснеме лицето на Хиронимус.

— Внимание! Това е пробно излъчване! — каза Хиронимус високо и ясно в един микрофон. — Чувате ли ме всички добре?

Изведнъж на всички екрани по света се видя трептене, след това смущение в картината и накрая Хиронимус със зловецата му усмивка.

Край!

— Тестът мина успешно — каза един техник.

Хиронимус се ухили доволно и попита:

— Книгата свързана ли е с машината? Тогава нека да започваме с хипнозата. Няма да трае още дълго и хората по целия свят ще започнат да ме наричат „господарю“. Всички ще работят за мен и ще стана най-богатия човек на света.

— Непременно трябва да предприемем нещо! — прошепна отчаяно Лили.

— Книгата на мястото си ли е? — попита Хиронимус за последен път.

— Да, много здраво е вградена в сърцето на машината — потвърди един от техниците.

— Благодаря за информацията — прошепна Лили. — Сега поне знаем, къде да я търсим.

И с едно махване на ръката ѝ, децата се изнизаха приведени от помещението.

— Трябва да разгледаме машината още веднъж много обстойно — обясни Лили, когато излязоха навън. — И то отвътре — книгата е в „сърцето на машината“, каквото и да значи това...

— Не мисля, че ще те пуснат доброволно вътре — каза Йонас. Лили знаеше, че той имаше право.

— Нямаме друг избор — прошепна тя. — Аз ще опитам.

— Аз идвам с теб — присъедини се веднага Андреас.

— И дума не може да става — отвърна Лили. — Трябва да ми пазите гърба и да се грижите за Леон. Не искам да го излагам още веднъж на опасност.

— И аз съм тук — прошепна Хектор от раницата и я ритна толкова силно, че тя почти извика.

— Всичко наред ли е? — попита Андреас.

— Всичко е наред — кимна му тя.

Тя потупа успокоително раницата си, пое си дълбоко въздух и се запъти към машината...

СЕДМА ГЛАВА

СПАСЯВАНЕТО НА СВЕТА И НА МАГИЧЕСКАТА КНИГА

На долния етаж Лили видя огромната машина. Трябваше доста да повдигне глава, за да може да я обхване цялата с поглед. Къде ли беше скрил книгата Хиронимус?

— Извади ме от раницата! — потупа я Хектор нетърпеливо.

Тя бързо го освободи. Наоколо имаше много хора, но те гледаха с толкова безизразен поглед, че изобщо не ги забелязваха. Драконът прелетя над машината, за да добие представа за нея. Това не беше много лесно, защото парата беше навсякъде и той трябваше умело да я избягва, за да не се изгори. Лили се изплаши за малкото същество, което безстрашно обикаляше машината. Тя не го изпускаше от очи и нервно хапеше устни.

— Там е! — извика изведнъж драконът.

Той посочи навътре в машината към място, което беше на височина колкото едно дърво и Лили не можеше да го види отдолу. В същия миг той се стрелна към машината и Лили го изгуби от поглед. Тя изчака няколко секунди и Хектор отново се появи:

— Не мога да я извадя!

На Лили не ѝ остана нищо друго, освен да се покатери по машината, което не беше чак толкова трудно, понеже имаше много тръби, за които можеше да се държи. Само някои от тях да не бяха толкова горещи...

Най-накрая успя! Беше застанала върху една тръба и се опитваше да запази равновесие. Не трябваше само да поглежда надолу! В следващия миг страхът ѝ изчезна: магическата книга беше там! Лежеше върху специална поставка. Дори металните каишки, с които се затваряше книгата бяха свързани по специален начин за машината. Покрай нея преминаваха безброй жички. Магическата книга беше здраво вградена, точно като някаква електронна част. Цяло чудо беше, че Хектор я беше съзрял. Така, както беше прикрита, почти не се виждаше. Най-вече, защото по корицата преминаваха електрически кабели. От нея излизаше слаба пулсираща светлина.

— Книгата е двигателят и сърцето на всичко това — прошепна Лили със страхопочитание. — Затова му е била нужна. Едва сега разбирам...

В този момент се чу един оглушителен звук на сирена и глас във високоговорителя:

— Внимание, тук говори господарят. Всички да се отдръпнат от машината!

В следващия момент част от покрива се отдръпна и отвори място за огромни антени, които излязоха от машината и се издигнаха нагоре. Лили не можа да повярва на очите си. Просветнаха светкавици. Хектор, който панически беше полетял към стъклената галерия, извика на Лили:

— Хиронимус ще изпрати посланието си по целия свят.

Той продължаваше да лети между машината и командната централа.

— Книгата непрекъснато премигва! — извика Лили. — Какво се вижда на мониторите в командната зала?

Хектор полетя малко по-нависоко, погледна и докладва:

— Картините се същите като преди! Хора от цял свят седят пред телевизорите си.

— Тук говори Хиронимус, вашият господар! — обади се магьосникът. — Искам всички да погледнете към екраните на телевизорите и да чуете, какво ще ви кажа! Камера едно, в близък кадър!

— Сега на всички екрани ще се появят само очите на Хиронимус! — извика Хектор.

— Магическата книга свети и блести във всички цветове — обади се Лили. — Веднага трябва да прекратим излъчването, преди да е успял да омагьоса хората!

— Книгата! — извика драконът. — Трябва да я вземеш!

Това беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Книгата беше закрепена здраво. Но Лили нямаше да се казва Лили, ако не се беше опитала да я изскубне с все сили. Тя започна да дърпа горещата книга, духаше на ръцете си и пак продължаваше. По челото ѝ потече пот. Но единственото, което успя да направи, беше малко да я разхлаби.

— Появи се смущение в картината! — извика въодушевено Хектор. — Предаването е провалено. По всички канали са вижда само сняг!

— Не мога да извадя книгата! Закрепена е здраво и е толкова гореща! — изпъшка Лили.

— Кой се осмелява да пречи на магията ми? — изрева разярено Хиронимус.

Той се показва на стълбите на галерията, за да огледа машината. Лили се опита бързо да се прикрие, но беше прекалено късно! Магьосникът я забеляза.

— Гръм и мълнии! Как този паразит се е озовал тук? Хванете натрапницата! Ето я, тича към акумулатора!

И наистина, Лили не знаеше къде да избяга, започна да се спуска по тръбите, за да се скрие някъде в халето. Искаше да не е в полезрението на магьосника. Тъкмо щеше да се скрие под едно електрическо табло, когато някой я хвана за тениската и я издърпа в една ниша. Това беше Андреас! И другите бяха там.

— Ох! — отдъхна си Лили.

— Предаването може да продължи! — чу се отново високоговорителят. — Всички по цял свят ще могат да ме видят безпроблемно! Продължаваме с теста за масовата хипноза. Всички техници да заемат местата си! — заповяда Хиронимус. — За онази натрапница ще се погрижа по-късно. Сега не мога да губя повече ценно време...

Докато децата трескаво се съветваха, как ще могат да спрат Хиронимус, смелият Хектор отлетя още веднъж до командната централа, за да шпионира.

— На мониторите отново се виждат различни раси хора от различни краища на света — докладва той на учудените деца, които досега не бяха виждали летящ дракон, който на всичкото отгоре можеше и да говори.

Мона остана с отворена уста. Леон тъкмо искаше да разкаже на децата, че това беше „неговият динозавър“, когато Лили му запуши устата и Хектор продължи разказа си:

— Тъкмо видях една група футболни запаянковци в една кръчма.

— Щом на мониторите се виждат само хора, значи Хиронимус не е започнал все още да предава! — помисли си Лили на глас. — Но щом се появи на мониторите, ще стане опасно. Преди това трябва да ни е хрумнало, как да спрем предаването...

След това тя обясни накратко на компютърния експерт Йонас, как магическата книга беше вградена в машината и как изглеждаше конструкцията.

— Трябва да го видя с очите си — отвърна развълнувано Йонас. — Покажи ми книгата!

В следващия момент двете деца започнаха да се катерят по тръбите на машината. Мона и Андреас се спогледаха за момент и след като не последва реакция от командната зала, те взеха Леон и също започнаха да се катерят.

— Само ако компютърът ми беше тук... — ядоса се Йонас, когато видя обвързаната с кабели магическа книга. — Но той е прекалено далече...

— Момент! — извика Лили, на която ѝ хрумна една идея. — Нинтендото не е ли компютър?

— Всъщност да — отвърна Йонас. — Но и него не си нося.

— Ти не, но... — отвърна Лили.

— Но аз имам! — извика Леон, който с мъка се беше покачил на една тръба и с мъка извади играчката от джоба си.

— Знаех си, че идеята да те взема с нас е добра — каза Лили и целуна Леон.

— Аз съм вече голям и мога да помагам — отвърна той. — Аз съм най-добрият шпионин!

Всички започнаха да се смеят, въпреки че изобщо не им беше до смях. Само Йонас беше замислен и прошепна:

— Сега имаме компютър, но как да го свържа? Досега никога не съм разглобявал подобно нещо!

— Да разглобиш моето Нинтендо! — попита Леон озадачено.

— Разбира се — обясни му Йонас. — Тук не става въпрос за игра, нещата са сериозни! За съжаление все още не е изобретен един Нинтендо-свързващ кабел за покоряваща света машина. А дори и да е бил изобретен, не знам откъде мога да си го купя!

— А ще можеш ли отново да го сглобиш? — попита Леон.

— Аз дори не знам как да го разглобя и дали изобщо ще мога да го свържа с машината! Както и да е, трябва да имаме вяра!

Хоп, с един замах, Леон взе обратно Нинтендото си.

— Аз не съм глупав — извика той.

Сега и Лили се ядоса.

— Леон, ще ти издърпам ушите...

— Остави го! — успокои я Мона и сложи ръка на рамото ѝ. След това се обърна към Леон. — Ще ти подаря моето, което има две допълнителни игри.

— Обещава ли? — попита я колебливо Леон.

— Обещавам!

— А от мен ще получиш един допълнителен двадесетметров кабел, който Йонас ми даде. В случай, че имаш нужда от него — каза Андреас.

— Добре, съгласен съм — отвърна Леон все още малко колебливо, но подаде Нинтендото си на Йонас.

Лили погледна Мона с благодарност. Йонас веднага се захвана за работа, за да види, дали ще има късмет. Той отвори компютърната игра с помощта на джобното си ножче. Вътре имаше неразбираема система от електронни части.

— Сега идва най-сложното — каза той. — Има толкова много кабели...

— Те никога няма да се съберат в онова малко нещо — подхвърли Андреас.

— Трябва само да намерим правилните две свързки и да ги съединим. Две са достатъчни. Но май ще се наложи да играем на тото. Господи, кои две да взема?

Йонас се наведе над магическата книга и се замисли.

— Сигурен ли си, че ти трябва само две свързки? — попита Мона.

— Компютърът е бинарна система, следователно две ще са достатъчни — отвърна ѝ той.

— Значи си сигурен? — реши да се убеди и Лили.

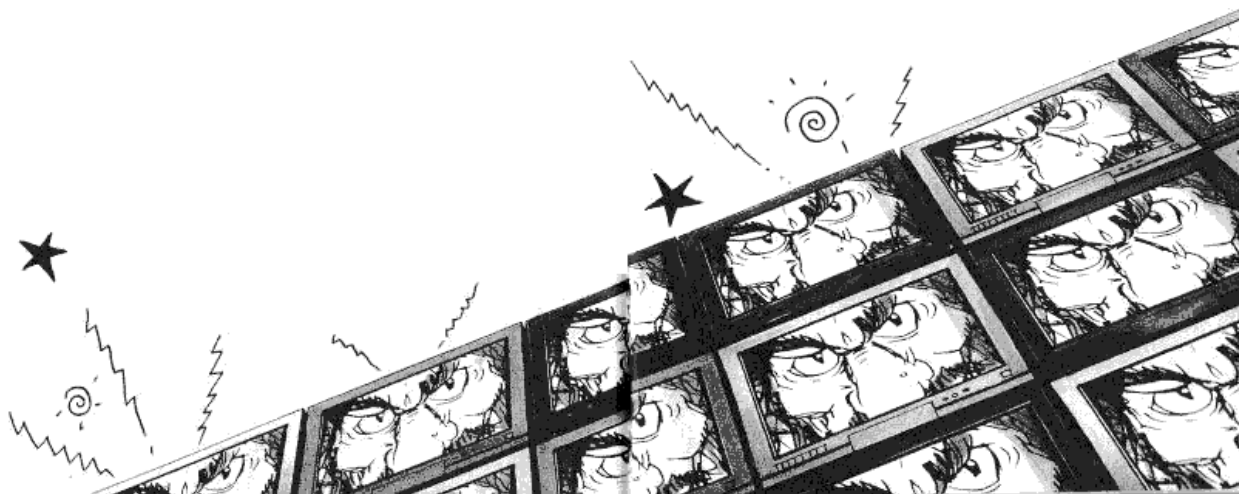
— Сигурен съм поне за базовата информация — нула и единица. Така функционират всички калкулатори — обясни вещо Йонас.

Лили стана нетърпелива. В този момент отново се появи Хектор и им съобщи, какво се случваше в помещението с мониторите.

— Хиронимус отново застана пред камерите. Съвсем скоро ще го излъчат навсякъде.

И действително. Дори и антените на машината започнаха отново да се въртят и светкавиците блеснаха в небето. Машината изпусна пара,

а книгата отново започна да гори.

Хектор продължи:

— На мониторите се виждат ту очите на Хиронимус, ту хора от различни краища на света. Магията му май ще успее, защото хората гледат втренчено в екраните.

— Йонас, побързай моля те! — извика Лили.

— Не знам кои два кабела да отрежа, за да свържа двата компютъра — отвърна отчаяно момчето.

Лили му посочи бързо два особено нагорещени кабела.

— Вземи тези два — каза решително тя. — Побързай!

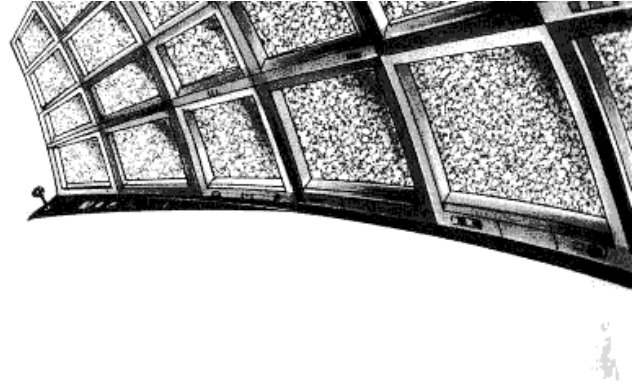
Йонас продължаваше да се колебае.

— Направи го! — извика тя.

Йонас грабна ножчето и ги срязва. За секунда ги свърза с Нинтендото. Лили погледна към Хектор и му извика:

— Какво виждаш на екраните?

— Едно прекрасно смущение в картината! — отвърна той триумфално.

С треперещи ръце Йонас натисна няколко копчета на Нинтендото.
— Сега отново се виждат хора — изкрещя Хектор. — Те подскочат. Виждат се на всички екрани. Навсякъде!

— Това не е учудващо — обясни въодушевено Йонас. — Това все пак е играта Супер Марио. Чрез машината мога като с дистанционно да контролирам хората по цял свят и да ги карам да подскочат като Супер Марио!

— Жалко, че не можем да видим това — изсмя се Лили.

Междувременно и Хиронимус забеляза, че не всичко вървеше по план.

— Нещо не е наред! — извика той и скочи, за да хвърли поглед на машината.

Хектор им направи знак и децата веднага се скриха зад една тръба. Но не бяха достатъчно бързи, защото злодеят ги забеляза.

— Доведете ми онази нахалница и извадете книгата от машината!
— изрева Хиронимус като заслиза надолу по стълбите, за да си вземе сам книгата.

— Няма да се дам! — извика Лили и се затича към машината, за да спаси книгата. — Йонас, тече ли ток по книгата? — попита тя. — Може ли да ме хване ток от нея?

— Нямам представа, със сигурност не е съвсем безопасна!

Хиронимус и Лили се озоваха до машината в един и същи миг, но магьосникът беше малко по-бърз:

— Най-накрая си при мен, съкровище! — извика триумфално той и избута Лили така, че тя се подхлъзна и падна.

— На мониторите вече не се вижда нищо! — извика Хектор и в същия момент видя, че Хиронимус изскубна книгата от машината.

Хектор не се замисли нито за секунда. Втурна се нататък, изтръгна книгата от магьосника и изхвърча.

Лили, която току-що се беше изправила, гледаше с възхита летящия Хектор.

— Книгата е при нас! Да се махаме оттук! — извика тя на децата. — Ще се срещнем... знаете къде!

Но Хиронимус не се даде толкова лесно. На секундата се превърна в сокол и започна да преследва Хектор. Той се изплаши и панически хвърли книгата към Лили, която тъкмо я беше хванала и видя Хиронимус да се спуска към нея. Но Хектор беше по-гъвкав отколкото другите си представяха. Той се стрелна като стрела и пресече пътя на сокола. Двамата се сбиха във въздуха. Разхвърча се перушина и

кръв. Това беше драконова кръв! Но Лили не забеляза нищо, защото се изстреля като светкавица от халето. Соколът и Хектор останаха да лежат зашеметени на пода, но изведнъж бързо се изправиха. Хиронимус изкряска, защото не искаше да се предава!

Издигна се над земята и започна да търси нещо по пода. Лили и магическата книга не се виждаха... Но Хиронимус се взря в нещо друго и се сниши...

— Помощ, Лилии! — извика Леон.

Той се отбраняваше с все сили и викаше на живот и смърт. Соколът го стискаше в ноктите си.

— Не! — извика Лили и се затича към тях. — Не отново!

Този път тя не искаше да се хваща на разменната сделка. В яростта и отчаянието си тя замахна и с един удар отдели Леон от сокола. Птицата се удари в стената и падна на пода. Андреас скочи и тъкмо искаше да сграбчи грабливата птица, когато се чу злобен лай и Серафим се появи, за да спаси господаря си. Той хапеше всички наред. Децата се изпокриха и Лили използва момента, за да скрие в раницата

ранения Хектор. Това се случи точно навреме, защото соколът беше започнал отново да придобива човешки образ.

Децата го гледаха като зашеметени. Те не забелязаха, че и омагьосаните от Хиронимус хора отново се „събудиха“ и дотичаха, за да помагат. Но преди Хиронимус да успее напълно да се преобрази, падна отново на земята. Чу се свистене и от нищото се появи буря. Имаше дори облаци. От окоето на бурята се появи човек: Зурулунда Кноркс! Тя се носеше във въздуха на доста голяма височина.

— Това трябва да е истинската магьосница! — прошепна Лили със страхопочитание.

Всички гледаха Зурулунда като опиянени. Никой не се интересуваше вече от Хиронимус, който напълно беше приел човешкия си облик.

— Браво, Лили, браво, Хектор! — извика Зурулунда високо. — Трябва да ви кажа нещо много важно! Изминаха седемдесет и седем часа. Изпитателният срок на Лили свърши. Тя издържа изпита и доказа, че ще е достойна да бъде пазителка на книгата. Тя доказа, че любовта и грижата за брат ѝ са по-важни за нея, отколкото магиите. И въпреки това е готова с всички сили да се бори за магическата книга. Така и трябва! А ти, мили мой Хектор, добре изпълни задачата си и заслужи достойна почивка в моята градина. Аз ще се погрижа за раните ти. Даже дори вече знам как...

Магьосницата намигна на дракона. На Хектор му потекоха лигите, като си помисли за тортата от кестени и другите лакомства, които го очакваха. В следващия миг Зурулунда се намръщи.

— Хиронимус и жалкият му слуга Серафим трябва да си тръгнат и да отидат там, където расте само бурен. Аз собственоръчно ще се погрижа за това. На Лили няма да ѝ се наложи да се среща повече с тях и от тук нататък ще прави магии като тайната магьосница Лили.

Лили затаи дъх и притисна книгата към себе си.

— Лили — продължи да говори Зурулунда. — Аз съм сигурна, че като моя наследница ти и за в бъдеще няма да правиш никому зло с

помощта на книгата. Прощавам ти за малките грешки, които направи в началото — намигна ѝ магьосницата. — Но добре внимавай, така че някой ден и ти да предадеш книгата на някоя достойна твоя заместница!

Лили не можеше да си намери място от радост. Загубила ума и дума, тя само успя гордо да кимне.

— За да можеш, мила моя Лили, и занапред да се движиш като тайна магьосница сред нормалните хора, всички присъстващи, които станаха свидетели на днешните събития, ще забравят, какво са видели. — Зурулунда бръкна в джоба си. — Моята вълшебна пръчица на забравата ще помогне!

С тези думи Зурулунда ги поръси с фин, сребрист прах, който за миг покри всичко дори и най-малките цепнатини.

Секунди след това отново се появиха облаци и пушек. Преди Хектор да се скрие заедно със Зурулунда, той подаде на Лили тефтера си.

— При теб той ще е на сигурно място, мила моя тайна магьоснице! — каза той и Лили видя, че сълзи се стичат по лицето му.

Очевидно му беше много мъчно да се раздели с Лили, въпреки обещанието за торта от кестени.

Но нямаше много време за приказки. В следващия миг Хектор и Зурулунда се озоваха във вихъра на бурята и изчезнаха. Лили дълго време маха на дракона. Тя толкова много се беше привързала към него...

После опипа раницата си. Може би в книгата щеше да намери магия, с помощта на която някой ден отново щеше да се срещне с Хектор. Може би...

— Каква е тази машина и къде се намираме? — попита я Йонас изведнъж.

Лили се обърна към него. Там стоеше и Андреас, а зад него Мона, която беше хванала Леон за ръка. Всички гледаха така, все едно току-що се събуждаха от сън. Леон беше доста рошав, а Йонас беше изцапал лицето си.

— Къде сме? — попита Мона.

— Лили, къде е приключението, което ни обеща? — обади се и Андреас.

Лили се усмихна.

— Хайде да се прибираме вкъщи! Време е за вечеря...

После хвана Леон за ръка и намести раницата на гърба си. Тя си тръгна, без да обръща внимание на приятелите си, които бяха недоволни.

— Какво им е на всички? — попита я Леон.

— Ами те са забравили всичко — отвърна Лили повече на себе си, отколкото на Леон. — Зурулунда Кноркс се погрижи аз... но това е тайна и трябва да си остане такава... — усмихна се тя.

Издание:

Книстер. Лили Чудото, дракона и магическата книга

Немска. Първо издание

Илюстрации: Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-71-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.